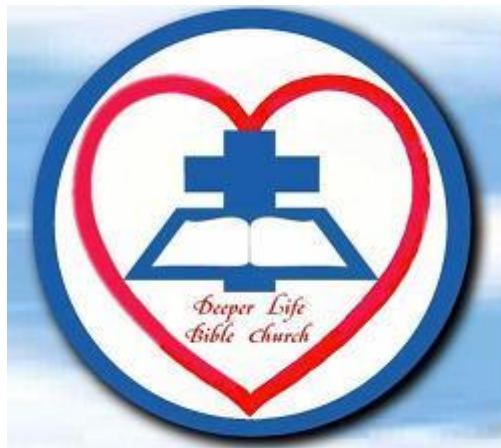

ИЗСЛЕДВАЙ ПИСАНИЕТО

Книжка № 2

СЛУЖЕНИЕ НА ПО-ДЪЛБОК
ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ
България

“Следвайте мир с всички и святостта,
без която никой няма да види Господа”

Евреи 12:14

СЪДЪРЖАНИЕ

УРОК

СТР.

Поучения Върху Стария Завет

14	ЕНОХ ХОДИ С БОГА	2
15	УМНОЖАВАНЕ НА ЧОВЕШКОТО НЕЧЕСТИЕ	7
16	НОЙ ПРИДОБИВА БОЖИЕТО БЛАГОВОЛЕНИЕ	12
17	НОЕВИЯТ КОВЧЕГ И ПОТОПЪТ	16
18	ОПАЗВАНЕТО НА ПРАВЕДНИТЕ	20

Поучения Върху Новия Завет

19	ВЯРВАЩИТЕ – СОЛ И СВЕТЛИНА	25
20	ХРИСТОВИЯТ СТАНДАРТ ЗА ПРАВЕДНОСТ	29
21	БИБЛЕЙСКИЯТ НАЧИН ЗА МОЛИТВА, ПОСТ И ДАВАНЕ	33
22	ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ СРЕЩУ СВЕТСКИТЕ ГРИЖИ	38
23	ОПАСНОСТТА ОТ ЛИЦЕМЕРИЕТО И ТЪРСЕНЕТО НА ГРЕШКИ	42

Специални Поучения

24	НЕБЕТО: СЪДБАТА НА СВЕТИИТЕ	45
25	ГРАБВАНЕТО И ВТОРОТО ИДВАНЕ НА ХРИСТОС	48
26	ГОЛЯМАТА СКРЪБ И АНТИХРИСТ	53

Урок № 14

ЕНОХ ХОДИ С БОГА

Стих за запомняне: “С вяра Енох бе преселен, за да не види смърт, и не се намираше, защото Бог го пресели; понеже преди неговото преселване беше засвидетелствувано за него, че е бил угоден на Бога”

Евреи 11:5

Текст: Битие 5:18-24

Вдъхновената от Святия Дух биография на Енох, най-ярката звезда на небосклона на патриарсите, е събрана само в девет стиха на писанието. Макар и кратко, записаното за него е достатъчно да направи името му много по-велико от името на другия Енох, синът на Каин, на чието име беше наименуван цял град (**Битие 4:17**). Оригиналният запис в Битие е допълнен с два други от Новия Завет, единият от които говори за събитията в неговия живот, а другия – за забележително пророчество, дадено от самия него. Записаното в Битие отразява неговото раждане, кризисният момент в живота му, в който се корени посвещението му, и безпрецедентното му грабване на триста шестдесет и пет години. Посланието на Евреите допълва историята от Битие, разкривайки тайната на неговото благочестиво ходене с Бога и уникалното му грабване (**Евреи 11:5-6**). Юда ни открива, че Енох живя сред безбожно и беззаконно поколение; в неговите дни царуваше нечестието, а благочестието беше крайно непопулярно. Той издигна своя пророчески глас и предупреди хората за предстоящия съд (**Юда 14-15**).

В нашия урок днес, ние виждаме неговия забележителен характер. От битие разбираме, че той ходеше с Бога. Послание към Евреите допълва, че той угаждаше на Бога. Юда прибавя, че той свидетелстваше за Бога. Животът му беше пълен и удовлетворителен. Чрез него Бог даде надежда на вярващите, че привидната победа на смъртта не е вечна. Някои светии на Бога ще я победят при Грабването.

ПРОМЯНАТА НА ЕНОХ

(Битие 5:21-22; Амос 3:3; Ефесяни 2:1-3,8-10; 2 Коринтяни 5:17)

“Енох живя шестдесет и пет години и роди Матусала. А откак роди Матусала, Енох ходи по Бога триста години и роди синове и дъщери” (Битие 5:21-22)

Животът на Енох, както и животът на всеки светия на Бог, се разделя на две части. За първите шестдесет и пет години на живота му се казва просто, че той **"живя"**. Явно, Енох, както всички потомци на Адам, беше по природа дете на гнева, странен на живота от Бога (**Ефесяни 4:18**). Той беше участник във вътрешната поквара, която премина във всички човеци след грехопадението. Тогава, изведнъж, нещо се случи. Боговдъхновеното писание ни казва, че докато за шестдесет и пет години той просто живееше, то **"откак роди Матусала, Енох ходи по Бога..."** и това продължи за цели триста години. Не можем да объркаме смисъла на тези думи. Те сочат към определена трансформация в живота на Енох, забележителна промяна в неговия характер.

Несъмнено настъпи денят, в който Енох се примири със Създателя Си; този ден сложи началото на втората част от живота му. Всеки човек, който претендира, че ходи с Бога, трябва да носи свидетелство за божествената трансформация от греховност към святост. Той трябва да преживее умирането на стария живот и започването на новия. Благородното потекло, принадлежността към църква, водното кръщение, участието в светото причастие или даването на милостиня са добри неща, но не са достатъчни, за да препоръчат някого за небето. **"Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой отгоре, не може да види Божието царство"** (Йоан 3:3). Посланието към Евреите рисува промяната на Енох към **"вяра"**. Той беше угоден на Бога чрез вяра. Той беше човек на прошката. Той започна с опитността на прощението, както трябва да започнем и всички ние. Не е възможно от една духовно мъртва душа да произлезе нещо достойно за небето.

"Енох ходи по Бога...". В книгата на пророк Амос се задава уместен въпрос: **"Ще ходят ли двама заедно, ако не се съгласят?"** (Амос 3:3). Тук заключаваме, че той е ходил с Бога в съгласие и хармония. Той беше примирен с Бога. Той достигна до лични взаимоотношения с Бога. Ходенето с Бога включва в себе си участие в Божията природа. Светлината няма съучастие с тъмнината (**2 Коринтяни 6:14**). Грешникът, който отказва да се помири с Бога, няма нищо общо с Него и в ума си е враждебен на Бога. Грехът отделя от Бог. Ходенето с Бога започва с отделянето от греха и вземане на участие в божественото естество. Ходенето с Бога е морален фитнес. Бог не може да ходи другаде, освен в пътя на святостта. Когато Бог щеше да минава през стана на израилтяните, те трябваше да отстранят всяко нечисто нещо (**Второзаконие 23:14**). Бог, Който е трикратно свят, не може да е в компанията на нещо нечисто. Следователно ходенето с Бога означава, че ние забравяме своите собствени пътища, отказваме се от света завинаги и следваме Божия път.

СВИДЕТЕЛСТВОТО НА ЕНОХ

**(Битие 5:22,24; Евреи 11:5-6; Псалми 101:2-3; Михей 6:8;
Ефесяни 5:15-17; 1 Йоан 2:6)**

Важно е да се отбележи, че Енох имаше свидетелство от Бога. Библията ни казва за него:

"...понеже преди неговото преселване беше засвидетелствувано за него, че е бил угоден на Бога" (Евреи 11:5)

В допълнение на това, Енох също говореше за Бога. Той свидетелстваше за Бога.

"За тях пророкува и Енох... като рече: Ето Господ иде с десетки хиляди Свои светии, да извърши съдба над всички, и да обяви за виновни всичките нечестивци за всичките нечестиви дела, които в нечестие са сторили, и за всичките жестоки думи, които нечестивите грешници са говорили против Него" (Юда 14-15)

Има две красиви фрази, по една съответно в Стария и Новия завет, които ни показват Божието свидетелство за Енох. В Битие, той **"ходи с Бога"** и, в Евреи, той беше **"угоден на Бога"**. И двата израза са еквивалентни, както по-късно великият апостол на езичниците ни разкрива в своето послание към вярващите в Солун:

"Впрочем, братя, молим и увещаваме ви в Господа Исуса, щото, както сте научили от нас, как трябва да ходите (с Бога) и да угаждате на Бога, така да преуспявате повече и повече" (1 Солунци 4:1)

Енох имаше навик ежедневно и непрестанно да угажда на Бога. Неговото "ходене с Бога" не беше пазено за някакви специални и велики моменти, нито само за часовете на поклонение и посвещение. Този навик беше поддържан през всичките превратности на живота. Той ходеше с Бога и запазваше ходенето си с Бога в радост и мъка, през изпитанията и изкушенията в живота, по върховете на въодушевлението и в дълбините на депресията, във време на издигане и време на унижение, в одобрение и преследване, в здраве и болест, у дома и в чужбина, в публичния блясък и в тайната си стая. Търпеливо, грижливо и предавайки се на молитва, той всекидневно продължаваше да предприема онази последователност от малки, къси, на пръв поглед незначителни стъпки, които взети заедно представляваха неговото ходене с Бога. Той никога не спря. Напредваше стабилно докато влезе направо в небето. Каквото и да правеше ходенето на Енох угодно на Бога, то се изисква и от всички ония, които искат да **"ходят и да угаждат на Бога"**, защото у Бога **"няма изменение, или сянка от промяна"** (Яков 1:17). Бог се радва, когато ние ходим с Него във вяра, смирение и святост.

Лилия в тинята

Близостта на Енох с Бога за толкова дълго време ни дава увереност за три неща:

Първо: непрекъснатото ходене с Бога е възможно дори в невято обкръжение. Юда използва само в един стих четири пъти думи с корен "нечестие", което ни дава бегла представа за света на Енох. Другите, в неговите дни, ходеха **"по своите нечестиви страсти"**, **"по своя суетен ум"** и изпълняваха **"волята на плътта и на помислите"**, но той **"ходи с Бога"**. Той беше свят, макар че всички покрай него бяха безбожни. Докато **"нечестиви човеци и измамници"** се влошаваха **"повече и повече"**, неговият път беше **"като виделото на разсъмване, което се развиделява, догдето стане съвършен ден"** (Притчи 4:18). Открояващата се святост и интимното общение с Бога са възможни за нас **"по благодат чрез вяра"** дори и в най-лошите времена и на най-лошите места.

Второ: Ходенето на Енох с Бога включваше предаване на волята. Това беше резултат от собствения му освобождаващ избор. Той не беше насилен да го направи, тъй като Бог не натрапва компанията си на никого. Никой не е заставен да ходи с Бога, но това е една привилегия, открита за всички. В основата на всяко свидетелство за ходене с Бога стои желание, преднамерена готовност да вземеш игото на Христос и да се учиш от Него.

Трето: неговото ходене го постави в Божията посока. Той напълно приемаше Божията воля. Напълно се съгласяваше с Божиите неща. Бог никога не е ходил индивидуално с някого или с цяло събрание, което ходи противно на пътя на благочестието. Той няма нищо общо с несправедливите и непокорните. Ако ние копнеем за Божието присъствие в личния си живот, в семействата си и в местните си събрания, ние всички – възрастни, младежи и деца, служители, работници и членове на църквата – трябва да се посветим да живеем свят и праведен живот пред очите на Бога. Отсега нататък в живота ни не трябва да има области, скрити от Божия поглед. Във ежедневието ни не трябва да има нито един въпрос, при който да не се покорим на Божията воля и водителство.

Необходимото следствие **от** Божието свидетелство за Енох беше неговото свидетелство **за** Бог: **"Ето Господ иде..."** (Юда 14-15).

СПАСЕНИЕ ПРЕДИ СЛУЖЕНИЕ

Преди неговото свидетелстване беше неговото ходене. Колко важно е това! Този ред, посочен от Бога, не бива да се променя. Страшно е, че повечето от тези, които минават за "християнски служители" в наши дни, не са продукт на такова ходене с Бога. И, разбира се, такива служения ще се окажат само **"дърво, слама и плевели"** в деня на изпитанието. Нещо трябва да предхожда служението, а именно, ходенето с Бога. Ти не можеш да издигнеш пророчески глас като Енох, ако в твоя живот е прояден от поквара и осквернение.

На Юда дължим краткото, но ярко пророчество на Енох. Само с четиридесет и седем огнени думи той пламенно пророкува срещу широко-разпространеното зло в неговите дни. В някои случаи може да не е така, но точно в този случай посланието подходеше на човека. То беше силно, защото човекът беше силен,

беше мощно, защото човекът беше чист, беше пророческо, защото човекът се молеше. Безгрижните грешници трябва да са ги побивали тръпки под тежестта на божественото осъждане, което е идвало върху тях, докато Енох е проповядвал.

В онези праисторически времена, Енох говори за Второто Идване на Христос (а не за Грабването, което ще стане седем години преди това) с **"с десетки хиляди Свои светии, да извърши съдба над всички"** (Юда 14-15). Нашият Господ Исус Христос и апостол Павел пророкуваха с почти същите думи (**Йоан 5:22; 2 Тимотей 4:2**). Виждаме, че пророческото предупреждение на Енох отеква през вековете. Днес, то все още е използвано от Святия Дух като предупреждение за вечната участ, която чака всички непокаяни грешници и вероотсъпници.

ГРАБВАНЕТО НА ЕНОХ

(Битие 5:24; Евреи 11:5; 4 Царе 2:1,11; 1 Коринтяни 15:51-52; 1 Солунци 4:13,18)

"С вяра Енох бе преселен, за да не види смърт, и не се намираше, защото Бог го пресели" (Евреи 11:5)

Битие 5:24 е едно освежение, в сравнение с всичко останало. Другите стихове монотонно изброяват раждане и смърт, докато този стих ярко контрастира с тях. За Енох нямаше нито гробища, нито гроб - Бог го грабна. Човекът, който си спечели свидетелството, че е угоден на Бога, не беше призван да премине през долината на смъртната сянка. Бог го пресели. Ходейки и общувайки с Бога чрез вяра, в миг на око той беше пренесен да общува с Бога в друг свят.

Енох не живя като своите съвременници, така също и не умря като тях. В един момент той беше заобиколен от грешници; а в следващия се намери в обществото на святите ангели. В един момент той живееше в скромна шатра, а в следващия се намери в града и в палата на Царя. В един момент тялото му беше дори по-крехко от останалите, а в следващия тялото му се превърна в славно тяло, сияйно и безсмъртно! Каква промяна, какво преселване! Енох ходи с Бога чак до небесния Му дом. Общението им беше толкова близко, че преходът беше почти естествен, възстановяване местоположението на събитията и славна кулминация на едно уникално партньорство.

Един теолог, пишещ за Енох, веднъж задал въпрос и му дал отговор. Той попитал: "Къде е Енох?" и отговорил: "Те го търсеха на местата, където обикновено се уединяваше, където вършеше всекидневната си работа и където се усамотяваше за молитва на отдалечените полета. Търсиха го, но той **"не се намираше, защото Бог го пресели"**. Той беше един от двамата такива мъже в историята на човечеството. Макар, че вторият беше видян, когато си заминаваше към небето във вихрушка с огнена колесница, за заминаване то на Енох нищо не беше казано. Само това, че някъде, както си ходеха с Бога, една врата се отвори и те двамата влязоха".

Забележително е, че три грабвания отбелязват трите периода на Божията милост към човечеството, като последното беше най-славно.

Първото: Преселването на Енох във времето преди потопа;

Второто: Грабването на Илия по времето на пророците; и

Третото: Възнесението на нашия Господ Исус Христос в периода на християнството, когато облак Го прие в слава пред очите на последователите Му.

Енох е преобраз на всички онези вярващи, които ще дочакат живи Господа, при Неговото слизане, за да грабне хората, които е изкупил за Себе Си със Собствената Си кръв. Точно както Енох беше преселен на небето (преди да дойде Потопът на земята), така също и Божиите хора ще бъдат грабнати преди времето на Голямата скръб. Нашата част е да продължаваме да **"ходим с Бога"** и през останалия кратък период, който остава до Грабването. Може и да сме едни от ония, които ще бъдат грабнати в слава, без да минат първо през портите на смъртта. Ако нашият Господ дойде скоро или ако се забави, нека всички да бъдем намерени в очакване мъртвите да възкръснат **"нетленни"** (1 Коринтяни 15:52).

1. От записа за живота на Енох, кое **преживяване** става начало за всеки, който иска да ходи с Бога днес?
2. Какво имаше предвид Писанието с твърдението: **"Енох ходи с Бога"**? Как това се прилага за нашето съвремие?
3. Изброй и обясни три поуки, които можеш да си извадиш от **последователното ходене на Енох с Бога** в продължение на 300 години.
4. Какъв е **божественият порядък**, който се очаква да бъде съблюдаван от всички онези, които биха се ангажирали с духовна служба днес?
5. Обясни какво значение за последните времена имат: (1) **грабването** на Енох и (2) **пророчеството** на Енох.
6. Какво те прави годен за участие в **грабването на светиите**? Как се приготвяш ти **лично** за това славно събитие?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Ефесяни	2	Числа	31
Вторник	..	3	..	32
Сряда	..	4	..	33
Четвъртък	..	5	..	34
Петък	..	6	..	35
Събота	Филипяни	1	..	36
Неделя	..	2	Второзаконие	1

Урок № 15

УМНОЖАВАНЕ НА ЧОВЕШКОТО НЕЧЕСТИЕ

Стих за запомняне: "И като видя Господ, че се умножава нечестието на човека по земята и, че всичко, което мислите на сърцето му въображаваха, беше постоянно само зло"

Битие 6:5

Текст: Битие 6:1-7

Урокът ни тази седмица описва ясно пълната поквара, греховност и виновност на всички човеци. Предишната глава ни показва родословието от Адам до Енох. Примерът на хората от това родословие, които живяха според собствената си воля, рязко контрастира с примера на малцината, които следваха пътя на благочестието. Хората като Енох, които не следваха множествата, за да съгрешават, бяха забележителни. Те наистина се покоряваха на Господната заповед: **"Да не следваш множеството да правиш зло; нито да свидетелствуваш в съдебно дело, така щото да се увличаш след множеството, за да изкривиш правосъдието"** (Изход 23:2). Тези бележити примери поставят голямо предизвикателство пред новозаветния вярващ, който може много да се научи от старозаветните патриарси, за да не е напразно служенето му пред Господ.

ПЪТЯТ НА НЕЧЕСТИВИЯ

(Битие 6:1-3; Римляни 1:29-32; 3:12-18; Марк 7:20-23)

"Като почнаха човеците да се размножават по лицето на земята и им се раждаха дъщери, Божите синове, като гледаха, че човешките дъщери бяха красиви, вземаха си за жени от всички, които избираха" (Битие 6:1-2)

Невероятно е, че размножаването на човека по лицето на земята се съпровождаше неотлъчно от вършенето на зло.

"Като почнаха човеците да се размножават по лицето на земята и им се раждаха дъщери..." (Битие 6:1)

Би трябвало това благословение да доведе до позитивен отговор от страна на човека, отколкото да го подтикне към вършене на зло. Божията цел за човека беше да се размножава, да напълни земята и да я подчини (**Бития 1:28**). И,

разбира се, по това време Той беше започнал да изпълнява Своя план за човечеството, с което показва наяве Своята вярност и доброта. На свой ред човекът би трябвало да оцени божествения жест и като се покори на Господа. Но, изненадващо: **“... Божите синове, като гледаха, че човешките дъщери бяха красиви, вземаха си за жени от всички, които избираха” (Битие 6:2).**

ПОЖЕЛАНИЕТО НА ОЧИТЕ

(Битие 3:6; 34:1-2; Исус Навиев 7:21; Съдии 16:1; 1 Йоан 2:16)

Източник на техния грях стана това, което виждаха.

“... Божите синове, като гледаха, че човешките дъщери...”

Не бива да пропуснем да си припомним, че падението на Адам и Ева започна от това, което виждаха:

“И като видя жената, че дървото беше добро за храна, и че беше приятно за очите, дърво желателно, за да дава знание” (Битие 3:6)

Грехът в този случай, както и в нашия текст, може да бъде проследен до неговия източник, а именно, нещата, които гледаха. Сърцето размишлява върху това, което гледат очите, и произвежда страстно желание, макар и в противоречие с Божията воля. Какво ще кажем за изповедта на Ахан, който взе вещи и злато, върху които тегнеше Божието проклятие: **“Когато видях между користите...” (Исус Навиев 7:21)**. Ахан видя златната плочка и не можа да устои на изкушението да вземе от прокълнатите неща. Ева също видя и не можа да се съпротиви на изкушението да отстъпи пред страстите на плътта. По същия начин Божиите синове виждаха човешките дъщери и ги пожелаваха. Наистина, имаше високопоставено поколение от Божиите синове, направено по Божия образ и подобие, което толкова се принизяваше, че се впрягаше несходно с човешките дъщери. Това беше връх на неподходящото обвързване, изявен чрез похотта и своеволието. Божиите синове не позволяваха на Бог да избере за тях; те сами си избираха и **“си вземаха за жени от всички, които избираха”**.

НЕПОДХОДЯЩОТО ОБВЪРЗВАНЕ В ЖЕНИТБАТА

(Битие 24:3; Второзаконие 7:3-4; Ездра 9:12; Неемия 13:25-26; 1 Коринтяни 15:33; 2 Коринтяни 6:14)

През всичките времена Божието проклятие е почивало над браковете между истинските вярващи и противниците на вярата. Той никога няма да даде съгласието Си, ако ние предпочетем красотата, богатството или светската слава пред вярата и святостта. Каквито и да са били мотивите за женитбата между Ахав

и Езавел, бракът им не се радваше на Божието благоволение. По-скоро си навличаше Божия гняв. Така е и с всяко неподходящо обвързване през всичките години, дори до днес. Библията ни казва:

“Не се впрягайте заедно с невярващите; защото какво общо имат правдата и беззаконието или какво общение има светлината с тъмнината?” (2 Коринтяни 6:14)

Така ни става ясно и посланието на Господа, Който ни каза: **“Не любете света, нито каквото е на света. Ако люби някой света, в него няма любов към Отца” (1 Йоан 2:15).**

Злото и безбожно влияние, което идва чрез светщината, е станало причина мнозина да се отвърнат от Христа и да станат врагове на Бога. Нищо чудно, че Библията ни казва:

“Прелюбодейци! не знаете ли, че приятелството със света е вражда против Бога? И тъй, който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога” (Яков 4:4)

В нашия текст Божиите синове се радваха на удоволствията на греха и по този начин прегръщаха света и се оказваха врагове на Бога. Все пак Бог, в Неговата безкрайна любов и милост, не стовари ужаса на гнева си над тях, без преди това да ги предупреди.

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ КЪМ НЕЧЕСТИВИТЕ (Битие 6:3-5; 19:17; Исаия 55:6-7; Матей 3:8-10)

Бог, в Неговата вярност и праведност, не пропусна да предупреди човека за надвисналата опасност поради неговите зли дела, от които още не се е покаял. Бог и тогава прощаваше на каещия се грешник, независимо от тежестта на греха му. Но упоритите и непокаяни грешници ще се срещнат с целия гняв на божественото наказание. Нечестивите човеци, които живееха преди Потопа, показаха явно нежелание да се покаят, за да каже Бог за тях:

“И тогава рече Господ: Духът който съм му дал не ще владее вечно в човека; в блуждаенето си той е плът...” (Битие 6:3)

Бог им говори за да ги предупреди за последствията от грехове те им, но въпреки това, те останаха непокорни. Това беше истинско зло. Сърцата им трябва да са били закоравени вследствие от погрешните им взаимоотношения. Защото Библията казва:

“В ония дни се намираха исполините на земята; а при това, след като Божиите синове влизаха при човешките дъщери, и те им раждаха синове, тези бяха ония силни и прочути старовременни мъже” (Битие 6:4)

ОПАСНОСТТА ОТ ОПРАВДАВАНЕТО НА ГРЕХА (Йов 8:13-14; Псалми 127:3; Еремия 17:9; Притчи 29:1)

Единението на Божиите синове с човешките дъщери доведе до появата на **“силни мъже”, “прочути мъже”**. Те сигурно си мислеха, че ако Бог не одобряваше женитбите им, те не биха имали такива деца: **“силни и прочути мъже”**. Съвременните вярващи биха извинили този грях, като изопачат казаното от писанието: **“...наследство от Господа са чадата” (Псалми 127:3)**. Но те не осъзнават, че въпреки привидното благоуспяване на старовременните човеци, живеещи в бунт и непокорство, Бог не беше доволен от тях. Може да изглежда, че в непокорството си грешникът преуспява, но **“надеждата на нечестивия ще загине. Надеждата му ще се пресече; упованието му е паяжина” (Йов 8:13-14)**.

Те пропуснаха Божието предупреждение, защото имаха горчив корен и покварен произход. **“Сърцето е измамливо повече от всичко, и е страшно болно; кой може да го познае?” (Еремия 17:9)**. Принципите им бяха покварени. Навиците и склонностите им бяха зли. Плановете и намеренията им бяха зли. Бог видя нарастващото човешко нечестие, въпреки Неговата добрина, любов, милост и състрадание към хората. Това Го огорчи. Затова трябва да отбележим, че Божият гняв всеки ден е върху грешника; дори когато той в непокорството си благодари на Бога за плодовете от неговите грехове. Днес има хора, които извършват безбожни деяния и се обръщат с благодарност към Бога, задето им е дал мъжка или женска рожба от техните втори или трети бракове, докато законните им партньори са още живи. Но Бог не може да бъде умилолюбив с подобни действия. Той изисква грешникът да се върне от нечестивия си път и да живее. Както Бог предупреждаваше нечестивите в миналото, така и днес предупреждава:

“Човек, който често е избличаван, закоравява врата си. Внезапно ще се съкруши и то без поправление” (Притчи 29:1)

Въпреки обхвата на тяхното нечестие, Бог беше достатъчно снизходителен, за да ги предупреди, но те пренебрегнаха Божието предупреждение. Ако бяха му обърнали внимание, унищожението нямаше да ги постигне.

ЗАСЛУЖЕНО УНИЩОЖЕНИЕ НА НЕЧЕСТИВИТЕ

(Битие 6:6-7; 7:21-23; 19:24-25; Псалми 9:17; Лука 13:1-5)

Човешкото упорство в греха след няколкократните божествени предупреждения не се понрави на Бог и Го огорчи в сърцето. При все това Бог планираше спасение за човека, макар че **"разкая се Господ, че беше направил човека"** (Битие 6:6).

Поучително е да отбележим, че Бог издигна човека и го постави над всяко друго творение. Човекът трябваше да отвърне на Бога с любов чрез дела на праведност, доброта и доброволно подчинение на Него и Неговото Слово. Но той избра да се бори с Духа на Бога.

Господ разсъди и разбра, че Неговият Духсе е борил с човека напразно. Човешката съвест, изглежда, беше изгорена с нажежено желязо. Тя беше довела до такова закоравяване на сърцето, че човекът си живееше без да се допитва до Твореца Си и без да се съобразява със закона на Създателя Си. Ясно беше, че целта, с която беше сътворен човека, беше изгубена. Образът на Бога не се виждаше повече в човека. Славата на Бог в човека беше напълно изгубена докато той предаваше себе си на похотливост, неправедност и всякаква форма на нечестие. Човекът изцяло се изроди да върши зло, да поощрява порочността и да разпространява неправедността в най-висша степен. Кулминационна точка на нечестието беше пълното опорочаване на Божията първоначално определена цел при създаването на човека. Това, че човекът, наслаждавайки се в греха и неподчинението, можа да отиде толкова далече в пренебрегването на Божия закон и в незачитането на Неговата слава, огорчи сърцето на Бога.

Нашето нечестие и решителното ни несъобразяване с Бога винаги Му причиняват огорчение, особено в случаите, когато това засяга божествено определения план за човека. И за да не се мислим за по-праведни от онези, които живяха преди Потопа, ако днес, след всичко, което Христос направи, след всичко, което проповядва, и след всичко, което изпълни, ако все още не се предаваме на Неговото Слово, ако все още нямаме промяна, то също като тях не ще избегнем и Неговия гняв и осъждение. Защото както в онези дни Бог скърбеше за поведението, действията и обичаите на хората, така и в наши дни Той негодува срещу същите неща. Както тогава Бог издигна Ной, за да проповядва праведност и да примирява човеците с Него, така и днес Той изпраща Своите верни служители, за да доведат хората обратно при Него. Но те пренебрегваха проповедта на Ной и презираха Божието послание, докато дойде деня, в който Бог извърши съд над тях чрез Потопа. Както хората тогава не взеха под внимание Божието предупреждение чрез Ной, така и днес мнозина пренебрегват пътя на спасение чрез Единородния Божий Син. Исус, във важното Си поучение за Неговото Второ Идване, заяви:

“И както бяха Ноевите дни, така ще бъде пришествието на Човешкия Син. Защото, както и в ония дни преди потопа, ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха, до деня до когато Ное влезе в ковчега, и не усетиха, до като дойде потопът и завлече всички, така ще бъде и пришествието на Човешкия Син” (Матей 24:37-39)

Точно както хората презряха ковчега на Божието спасение в Ноевите дни, така и днес хората отхвърлят Божието предложение за спасение. По всякакъв начин хората странят и отбягват Божия Агнец, Който носи греха на света. Но Библията ни заявява:

“И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име дадено между човеците, чрез което трябва да се спасим” (Деяния 4:12)

Дори мнозина, които казват, че Го познават, се отнасят пренебрежително към Неговата святост, презират Неговата благодат и я обръщат в похотливост.

Божието послание към нечестивите не се е променило дори до днес. Като ехо се повтарят думите Му към старовременните:

“И рече Господ: Ще изтребя от лицето на земята човека, когото създадох” (Битие 6:7)

Казвайки това, Бог не се пошегува, нито се изрази пресилено. Той наистина унищожил всяка твар по време на Потопа. Ако тогава това се случи, днес Исус повтаря многократно посланието Си, че **“както бяха Ноевите дни, така ще бъде пришествието на Човешкия Син”**. Следователно, ние трябва да се отвърнем от всеки акт на нечестие и зло. По онова време хората не повярваха на Ной и по-късно съжалиха. Трябва да се научим от техните грешки.

“А всичко това им се случи за примери, и се написа за поука нам, върху които са стигнали последните времена” (1 Коринтяни 10:11)

1. Какво **предизвикателство** поставят пред нас патриарсите от миналото, които **вярно служеха на Господ**?
2. Какъв беше **коренът**, поради който съгрешиха Божиите синове?
3. Спомени някои **грехове**, присъщи на хората преди Потопа.
4. Може ли да се каже, че силните мъже, които се раждаха на хората преди Потопа, бяха доказателство за Божието одобрение на тяхното поведение?
5. Какъв урок научихме за **неподходящото обвързване**?
6. Каква е връзката на нашия урок с **Второто Идване на Човешкия Син**?
7. Какво трябва да е нашето **поведение към Божието Слово**?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Филипяни	3	Второзаконие	2
Вторник	..	4	..	3
Сряда	Колосяни	1	..	4
Четвъртък	..	2	..	5
Петък	..	3-4	..	6
Събота	1 Солунци	1-2	..	7
Неделя	..	3-4	..	8

Урок № 16

НОЙ ПРИДОБИВА БОЖИЕТО БЛАГОВОЛЕНИЕ

Стих за запомняне: "А Ной придоби Господното благоволение"

Битие 6:8

Текст: Битие 6:8-22; 7:1-9

В нашият урок ние видяхме ефекта на греха върху човека. Човекът стана прекомерно нечестив и си навлече пълната мярка на Божия гняв (**Битие 6:5-6**). В противовес на обществото по онова време, Ной придоби Господното благоволение (**Битие 6:8-9**). Това изключително постижение Ной достигна в период, когато цареше глобална поквара. Когато Бог подготвяше тотално унищожение за всяка плът чрез Потоп, Той благоволи в Ной и го упълномощи да построи ковчег, за да опази своето семейство и определени животински видове. Начинът, по който Ной откликна на тази божетсвена задача, е много поучителен.

Ной: ПРИЕМНИКЪТ НА БОЖИЯТА БЛАГОДАТ

(Битие 6:8-9; Тит 2:11-14; Галатяни 2:21; Деяния 13:39; Римляни 3:24)

Покварата, разврата и нечестието бяха главните проблеми на хората преди потопа. **"И Бог видя земята; и, ето, тя бе развратена защото всяка твар се обхождаше развратно на земята"** (**Битие 6:12**).

Вълнуващо е да видим необикновената праведност на Ной по това същото време, особено начинът, по който привлече Божието внимание. Въпреки, че Ной живееше в осквернен и омърсен свят, той беше различен, също като бялата лилия, която цъфти най-вече по мрачните, замърсени речни брегове. Независимо от упадъка, който го окръжаваше, той положи любовта си в **"горното"**.

Този необикновен начин на живот му спечели специално благоволение от страна на Бога. **"А Ной придоби Господното благоволение"** (**Битие 6:8**).

Случаят с Ной доказва факта, че и по времето на Стария завет хората намираха и получаваха благодат от Бога. Мойсей е друг човек, който привлече Божието благоволение. Господ казва за него: **"Тебе познавам по име, още си придобил Моето благоволение"** (**Изход 33:12-13**). Библейските учени дифинират благодатта като *"милостива снизходителност, ходатайстваща в полза на грешниците"* или *"неограничена доброта, незаслужена милост и благоволение от Бог"*. Друг християнски автор казва: "благодатта предлага прошка и мир на грешниците чрез смъртта на някой друг – Спасителя. Благодатта носи спасение –

тя желае и е готова да спаси изгубените, виновните и престъпниците". Той отива и по-далеч и я определя като: "Божиите богатства за сметка на Христос в полза на виновните грешници". Днес тази благодат се яви на всички човеци (**Тит 2:11-14**). За да получи благодат, грешникът трябва да осъзнае собствените си грехове, да се покае и да ги изповяда пред Бога. Той трябва да ги изостави и да приеме Исус Христос като свой личен Господ и Спасител. Христовата благодат има способност да преобрази и най-долния грешник, който се покае, в пътуващ към небето светия. Благодатта, която спасява грешника, също така поддържа и светията в ходенето му с Бога. Чрез нея той милостиво огрява този тъмен свят със светлината на праведност и благочестие, което привлича и други грешници към Христос.

Ной, като другите мъже по това време, си имаше семейство.

"И Ной роди три сина: Сима, Хама и Яфета... Но с тебе ще поставя завета Си; и ще влезеш в ковчега ти, синовете ти, жена ти и снахите ти с тебе" (Битие 6:10,18)

Все пак, той не позволи на членовете на семейството си да го отклонят от ходенето му с Бога. Днес има огромен брой вярващи, които не удовлетворяват Божия стандарт за святост поради натиск от дома, поради многочислеността на семейството, поради капризите на децата си или непокорността на съпругите си.

Той също живееше във време, когато нямаше пример за следване, защото единствено **"Ной беше човек праведен, непорочен между съвременниците си; той ходеше по Бога" (Битие 6:9)**. Затова, вярващите в диспенсацията на благодатта имат всякакви условия да живеят праведен живот, защото **"Исус, за да освети людетe чрез Собствената Си кръв, пострада въвн от градската порта", "...и кръвта на Сина Му Исуса Христа ни очиства от всеки грях" (Евреи 13:12; 1 Йоан 1:7)**.

Днес вярващите в Христа имат великата възможност да живеят свят живот всред порочно обкръжение и враждебни обстоятелства. Вярващите от последните времена нямат никакво оправдание, ако живеят по-ниско от очакванията на Бога. Божията благодат е винаги достъпна за онези, които са решили да се доверят на Христос.

ПРАКТИКУВАНЕ НА БОЖИЕТО ПРИСЪСТВИЕ (Битие 6:11-12; Притчи 15:3; Йоан 7:1-21)

Това, което се разкрива пред очите ни с тази история е истината за Всезнанието на Бога. Бог вижда всеки човек, на всяко място и по всяко време. И Той също е Всеприсъстващ. Той погледна надолу и видя земята във времето преди Потопа. И днес Той все още гледа надолу и вижда всичко – развратния и святия, грешника и святия, жестокия и добрия. Вярващите трябва да се научат винаги да

практикуват постоянното присъствие на Бога. Този християнски принцип опази Йосиф от прелюбодейната жена на Потифер.

**“Очите Господни са на всяко място и наблюдават злите и добрите”
(Притчи 15:3)**

Това е ключът и тайната на святостта. Съзнанието за **“очите Господни”**, които винаги виждат всичко, пази сериозните и привързани към небето вярващи от греха и злото. Какво се случва, когато този принцип бъде пренебрегнат? Беди, и то всеки път! Самсон не успя да практикува постоянното Божие присъствие и плати скъпо за това. Той изгуби очите си, загуби служението си и накрая загуби живота си. Гиезий забрави за Божието присъствие и си спечели проказа. Божието присъствие не влезе в сметките на Датан, Корей и Авирон и те загубиха живота си (Съдии 16:21,30; 2 Царе 5:25-27; Числа 16:31-33). Колко трябва да внимаваме, най-малкото, за да не съсипем вярата си.

**“И казват: Господ няма да види, нито ще обърне внимание Якововият Бог. Разсъдете, вие безумни между хората! Вие глупави, кога ще поумнеете? - Оня, Който е поставил ухото, не чува ли? Който е създал окото, не вижда ли? Оня, Който вразумява народите, Който учи човека знание, не избличава ли? Господ знае, че човешките мисли са лъх”
(Псалми 94:7-11)**

НЕПОКОЛЕБИМО РЕШЕНИЕ ЗА УНИЩОЖЕНИЕТО НА СВЕТА

(Битие 6:13,17; 18:23-33; Евреи 9:27; Деяния 17:30-31; 2 Петрово 2:5; 2 Коринтяни 5:18-20)

“И рече Бог на Ноя: Краят на всяка твар се предвижда от Мене, защото земята се изпълни с насилие чрез тях; затова, ето, ще ги изстребя заедно със земята” (Битие 6:13)

Бог отбеляза, че чашата на злините им беше преляла и Той реши да ги унищожи. Бог е определил и съд за настоящия свят, защото злото и нечестието са го превзели. Но сега унищожението няма да дойде чрез вода, а чрез огън. Единственият начин да се избегне Божия съд в онези дни беше чрез покаяние и покорство, които хората по онова време презряха. И днес, единствения начин да се избегне неминуемото окончателно унищожение на света, е чрез покаяние и вяра в Господ Исус Христос.

Записаното в **стих 13** е още едно потвърждение на факта, че Ной придоби Господното благоволение, тъй като Бог сподели плана Си с него. Неговата решимост да унищожи Содом и Гомор също не беше запазена в тайна от Авраам - Божият приятел (**Битие 18:17**).

“Наистина Господ Иеова няма да направи нищо без да открие Своето намерение на слугите Си пророците” (Амос 3:7)

Това откровение превърна Ной в **“проповедник на правдата” (2 Петрово 2:5)**, докато вестта за Божието намерение да унищожи Содом и Гомор подтикнаха Авраам да ходатайства за тези градове **(Битие 18:23-33)**. Информацията, която имаме за края на света, трябва да ни подтиква да говорим на Бога от името на човека и да говорим на хората от името на Бога. Ние сме Божиите посланици натоварени с това служение на примирение **(2 Коринтяни 5:18-20)**.

ЗАПОВЕДТА ЗА ПОСТРОЯВАНЕ НА КОВЧЕГА (Битие 6:14-16; Евреи 11:7)

“Направи си ковчег от гоферово дърво; стаи да направиш в ковчеза; и да го измажеш отвътре и отвън със смола. Направи го така: дължината на ковчеза да бъде триста лакти, широчината му петдесет лакти, а височината му тридесет лакти. Прозорец направи на ковчеза, като изкараш ковчеза без един лакът до върха, а вратата на ковчеза постави отстрана; направи го с долен, среден и горен етаж” (Битие 6:14-16)

Бог заповяда на Ной да построи ковчег за спасение на семейството му. Бог му даде конкретни инструкции както за материалите, от които да се построи, така и за размерите и плана на ковчеза. Ной започна и продължи строежа чрез вяра под непрестанния присмех на безбожните мъже от онова поколение. Библията ни казва:

“С вяра Ное, предупреден от Бога за неща, които още не се виждаха, подбуден от страхопочитание, направи ковчег за спасение на дома си; чрез която вяра той осъди света и стана наследник на правдата, която е чрез вяра” (Евреи 11:7)

Работата по построяването на ковчеза беше голямо предизвикателство за вярата на Ной. **Първо**: никой преди това не беше правил конструкция с подобни размери. **Второ**: никога преди това не беше имало такъв потоп, че да покрие цялата земя. **Трето**: като че ли нямаше наличен материал за работата. **Четвърто**: нямаше човек, който да му помага при изпълнението на тази задача. Цялата работа изобщо не изглеждаше осъществима, нито възможна.

**БОЖЕСТВЕНАТА ПОКАНА ЗА ВЛИЗАНЕ В КОВЧЕГА И
ОПАЗВАНЕТО НА ЖИВОТА ИМ
(Битие 6:18-22; 7:1-9; 2 Петрово 3:3-12; Лука 12:6-7,32)**

Бог каза на Ной: **"ще влезеш в ковчега ти, синовете ти, жена ти и снахите ти с тебе"**. Покорявайки се на това, той влезе в ковчега и **"синовете му, жена му и снахите му с него"** (Битие 7:7). Ной влезе в ковчега чрез вяра, уверен че Бог ще бъде с него вътре и че накрая милостиво ще го извади от там в края на Потопа. Бог, в Неговата безкрайна милост, помисли и за опазването живота на различни видове животни, птици и влечуги, като каза на Ной да вземе по седем двойки от чистите и по две от нечистите. Ковчегът трябваше да ги спаси от удавяне, а снабдената **"всякаква храна, която се яде"** (Битие 6:21) трябваше да ги опази от глад. Бог беше загрижен както за смъртните човеци, така и за обикновените животни. Бог несъмнено се грижи за всичко, което касае и най-малкото от Неговите деца (Лука 12:6-7,32).

По тази причина всеки днес е призован да избегне идещия гняв. Сега е времето, когато трябва да се покаем и да вярваме в Господ Исус Христос като Господ и Спасител и да ходим с Бога в една тясна близост. И за ония, които са вече спасени, Господ обеща никога да не ни напусне, нито да ни изостави, ако удържим нашето убеждение до края.

1. Как могат грешниците и християните да се радват на **Божията благодат** днес?
2. Как може вярващият да живее **победоносен християнски живот** посред покварена околна среда и враждебни обстоятелства?
3. Как можем да избегнем **Божие осъждение**?
4. Какво трябва да е поведението на един вярващ в Библията християнин относно информацията, която той има за **края на света**?
5. Изброй уроците, които научи, от това как Ной **изпълни стриктно** детайлното описание на размерите и плана на ковчега?
6. Обясни как Ноевия ковчег е **преобраз на Господ Исус Христос**?
7. Опиши какво трябва да е поведението на грешника и на светията относно **последния шанс**, който Бог е дал преди окончателното осъждение?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Солунци	5	Второзаконие	9
Вторник	2 Солунци	1	..	10
Сряда	..	2-3	..	11
Четвъртък	1 Тимотей	1	..	12
Петък	..	2-3	..	13
Събота	..	4	..	14
Неделя	..	5	..	15

Урок № 17

НОЕВИЯТ КОВЧЕГ И ПОТОПЪТ

Стих за запомняне: "Нечестивите ще се върнат в преизподнята, Всичките народи, които забравят Бога"

Псалми 9:17

Текст: Битие 7:10-24

По времето на Ной, в резултат на греха, светът беше станал развратен. Нечестието на човечеството беше достигнало обезпокоителни размери. Осъждението беше неизбежно. Съвременниците на Ной се отнасяха с пренебрежение и насмешка към проповедите му. Все пак, макар и твърде късно, тръпнещи от ужас, те осъзнаха опустошаващите последствия на непокорството към Бога.

Греховността на онова поколение нарастна до степен, която привлече като магнит божественото осъждане. Но Ной придоби Господното благоволение. Неговото благочестие контрастираше с нечестието и неправдата по това време. В Библията е записано в **Битие 6:9**: **първо**, че той беше "**човек праведен**"; **второ**, че той беше "**съвършен**" (или "**непорочен**") измежду съвременниците си; **трето**, че той "**ходеше с Бога**" и във **2 Петрово 2:5**: **четвърто**, че той беше "**проповедник на правдата**". Някой е казал: "*Лесно е да бъдеш религиозен, когато религиозността е външна, но да плуваш срещу течението към небето и да стоиш за Бога, когато никой друг не стои за Него, е доказателство за силна вяра*". Ной се беше изправил като самотен глас срещу покварата, насилието и греха по онова време. И Бог го избра от тълпата и определи един ковчег, с който да бъде спасен от Потопа.

НОЕВИЯТ КОВЧЕГ: ПРОТОТИП НА ХРИСТОС

(Битие 6:3-7,10; Евреи 11:7)

Ковчегът трябваше да опази Ной и семейството му щом започнеше Потопа. Бог избра да употреби Ной за направата на ковчег, който беше средството за неговото спасение. Така Бог изпита вярата и покорството му, което ни учи, че в спасението ни има както божествен, така и човешки дял. Това също подчертава необходимостта да изработваме спасението си със страх и трепет. Задачата пред Ной беше достойна за Херкулес, изискваща време, сръчност и усилия. Неговият отклик, покорство и пълно съгласие с Божиите инструкции е едно от най-

героичните дела на вяра, записвани някога за наша поука. Това покорство беше външна изява на сърдечната спасителна вяра вътре в Ной.

“С вяра Ное, предупреден от Бога за неща, които още не се виждаха, побуден от страхопочитание, направи ковчег за спасение на дома си; чрез която вяра той осъди света и стана наследник на правдата, която е чрез вяра” (Евреи 11:7)

В старанието и вниманието, с което Ной построи ковчегата според всички подробности и указания, ние можем да видим, **първо**: вярата му в Божието Слово; **второ**: неговото покорство на Божиите заповеди; **трето**: вярата му в божественото оправдание и наказание; **четвърто**: твърдо решение да не загине с безбожните по онова време; **пето**: желание да бъде част от новото начало след Потопа. Ной вярваше на Бога.

Ковчегът, който Ной построи, е символ на Христос. Наистина, тогавашния ковчег разкри своето преобразно значение две хиляди години по-късно в идването на Христос като **“светлина да просвещава народите и слава на Твоите люде Израил” (Лука 2:32)**. **От една страна**, точно както ковчегът осигури закрила и убежище на ония, които влязоха в него, така и Христос е нашият ковчег – място на прибежище, подслон и сигурност в Новия Завет. Библията казва: **“Името Господно е яка кула; Праведният прибегва в нея и е поставен на високо” (Притчи 18:10)**. **Второ**, точно както Ной и семейството му бяха спасени чрез вяра в Господ Исус Христос, **“Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение, и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот, и няма да дойде на съд, но е преминал от смъртта в живота” (Йоан 5:24)**. **Трето**, точно както само онези, които се погрижиха да влязат в Ноевия ковчег, бяха спасени, така също само онези, които се погрижат да положат вярата си в Христос, ще бъдат спасени от идещия гняв. И **четвърто**: както тогава човечеството имаше избор между наказанието и вземането на предохранителни мерки чрез ковчегата, така и днес хората могат да избират между вярата в Христос, която води до спасение, и отхвърлянето на Господа, което води до осъждение (**2 Петрово 3:3-12**).

ВЯРАТА НА НОЙ – ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО КЪМ ВСИЧКИ

(Евреи 11:6-7; Матей 24:37-39; 1 Петрово 3:20)

Вярата на Ной е истинско предизвикателство за деншното време, така както беше и в ония дни. Той действаше чрез вяра. Някой е казал: **“Ония, които пазят себе си чисти във време на всеобхватна нечистос, Бог ще ги опази във време на всеобхватна катастрофа”**. Спасителната вяра на Ной го подтикна към практически действия. **“Обаче искаш ли да познаеш, о суетни човече, че вяра без дела е безплодна?” (Яков 2:20)**. Ония, които заявяват, че вярват в Исус като техен

Спасител, но все още извиняват греховете си, не притежават спасителна вяра. Речникът определя вярата като *"убеждение, че нещо е правилно"*. Ако ти вярваш, че Исус може да те спаси от грях и в следствие на това от осъждението и ада, защо си все още грешник? Ной беше опазен от унищожение, защото той беше **"подбуден от страхопочитание" (Евреи 11:7)**, когато чу Божието предупреждение за Потопа. По тази причина той предприе стъпки за спасението си, както го насочваше Бог. Не си ли бил изкушаван и измамван да отложиш деня на твоето покаяние, дори когато Духът на Бога те осъжда за грях и те алармира за опасността от мотаенето в греха? Не знаеш ли, че ония, които отказват да бъдат преобразени чрез Божиата благодат, дирят само погублението си чрез Неговото осъждение?

"А без вяра не е възможно да се угоди Богу, защото който дохожда при Бога трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнагражда тия, които го търсят" (Евреи 11:6)

Ние не можем да ходим с Бога без действаща вяра, която да ни помогне да Му угодим. Трябва да имаме твърдо и непоколебимо убеждение и очакване, че Бог ще изпълни всичко, което ни е обещал в Исус Христос. Бог е определил в Неговото Слово начините и пътищата, по които всеки може да Го намери и приемливо да Му се покланя. Най-върховният дълг на човека е да Го търси старателно, за да избегне последствията от безгрижното пренебрежение и безразличието.

ПОТОПЪТ: ИНСТРУМЕНТ НА БОЖИЕТО НАКАЗАНИЕ

(Битие 6:13; 7:10,17-24; 2 Петрово 2:4-9; 3:3-7)

"И рече Бог на Ноя: Краят на всяка твар се предвижда от Мене, защото земята се изпълни с насилие чрез тях; затова, ето, ще ги изстребя заедно със земята" (Битие 6:13)

Седем дни преди идването на Потопа, Ной, семейството му, земните зверове и летящите птици, всеки според броя им, влязоха в ковчега **(Битие 7:10)**. След това дойде денят на погублението, **"седемнадесетия ден"** от **"втория месец"** **"...в същия ден всичките извори на голямата бездна се разпукнаха и небесните отвори се разкриха"** (Битие 7:11). Прозорците на небето се отвориха и водата се изливаше под формата на пороен дъжд за четиридесет дена, докато покри лицето на земята. Потопът се издигаше постоянно, докато достигна 15 лакти над най-високите планини на земята **(Битие 7:20)**. В Стария Завет един лакът се равняваше на разстояние между 18 и 25 инча (или между 46 и 64 см). Това означава, че водите се издигнаха на височина между 7м и 10м. За ужас на невярващите грешници, които си мислеха, че ще могат да избегнат Божието

наказание, **"водите се усилваха твърде много на земята, така щото се покриха всичките високи планини намиращи се под цялото небе. Петнадесет лакти по-горе от тях се издигнаха водите, та планините се покриха"** (Битие 7:19-20). Опустошителните последствия от Потопа бяха пагубни за всичко живо извън ковчега. Докато окаяните грешници се задъхваха за глътка въздух и напразно търсеха спасение от надигащия се Потоп, праведният Ной и семейството му плаваха във вътрешността на ковчега, недокоснати от водата. Онези, които са извън Христос, нямат никаква надежда да намерят милост пред лицето на Господа, а по-скоро попадат в плена на **"едно страшно очакване за съд и огнено негодуване, което ще изпояде противниците"** (Евреи 10:27, KJV).

"Близо е великият ден Господен. Близо и много бърза - гласът на деня Господен; Там ще извика горчиво и силният. Ден на гняв е оня ден, ден на смущение и на утеснение, ден на опустошение и на разорение, ден на тъмнина и на мрак, ден на облак и на гъста мъгла" Да, денят на Божието наказание, за който Той каза: **"Аз така ще наскърбя човеците щото ще ходят като слепи, защото са съгрешили против Господа... Нито среброто им, нито златото им ще може да ги избави..."** (Софония 1:14-18). Както поколението на Ной беше предупредено за Потопа, така и днешното поколение е предупредено за окончателното наказание на света. Дали църквата ще остане безразлична към бедствието на погиващите души? Грабването може да се случи всеки момент. Смъртта може скоро да почука на вратата.

Очаква се всеки човек индивидуално да се подготви, за да избегне идещото наказание. Ти, лично, предприел ли си стъпки, за да изкупиш душата си от унищожението и гибелта? Ще останеш ли роб на греха и Сатана до гроб? Истински ли си обърнат към Бога, действително ли си новороден? Осветен ли си и кръстен ли си в Святия Дух? Ако не, защо? Наистина ли вярваш Божието Слово, че без вяра не можеш да угодиш на Бог, нито да получиш някакво благословение от Него? Духовната нищета и злочестина са плод на хладка, пасивна вяра – вярата без дела. Ще решиш ли сега да намериш в Христос убежище от предстоящото наказание? Накарай вярата си да работи за спасението на душата ти от греха и ада. Всяка форма на измама, която не може да доведе до истинско обръщане към Бога и действителна свобода от греха, не ще може да устои пред правдния Съдия.

БОЖИЕТО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ – ДОСТАТЪЧНО, ЗА ДА ИЗБЕГНЕМ НАКАЗАНИЕТО (Лука 17:26-27; Битие 19:15-22; 2 Петрово 3:1-12)

Приготовлението и влизането в ковчега беше достатъчно предупреждение за хората от Ноевите дни. Все пак, те продължиха в техните греховни дела и ускориха деня на тяхното унищожение. **"И както стана в Ноевите дни, така ще бъде и в дните на Човешкия Син; ядяха, пиеха, женеха се и се омъжваха**

до деня, когато Ное влезе в ковчега, и дойде потопът и ги погуби всички” (Лука 17:26-27). Трябва да отбележим, че невярващите грешници имаха достатъчно време да се покаят, тъй като вратата на ковчега беше отворена седем дни преди да дойде Потопа. Но те пренебрегнаха Божията покана. Бог Сам затвори вратата на ковчега и по аналогия това означава, че Той Сам ще прекрати дните на милостта преди последния ден. Бог не желае никой да загине (**2 Петрово 3:9; Езекиил 33:11**). Бог каза: **“Ето стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене” (Откровение 3:20).** Когато денят за спасение отmine и започне Божието наказание, покаянието ще стане невъзможно, а адът ще бъде неизбежен. Действай сега, докато можеш, иначе може да стане твърде късно да молиш за милост. За непокаяните няма никакво спасение от Божието наказание. **“Нечестивите ще се върнат в преизподнята; Всичките народи, които забравят Бога” (Псалми 9:17).**

За да избегне наказанието на Потопа, Ной трябваше да изостави своите земни притежания и да се откаже от всички земни удоволствия, за да може да угоди на Бога. Заради сигурността си той понесе ограниченията и неудобствата на ковчега. Той практикуваше себеотрицание и издържаше временните страдания и изкушения по неговото време, за да направи своето покорство към Бога съвършено. Онези, които се надяват на Божията милост, трябва да избягват прекомерното преследване на земни цели или светски удоволствия. Те трябва да се смирят под мощната ръка на Бога и да бъдат готови да издържат всяко изпитание и изкушение, заради Божието царство.

Има достатъчно място в Христа за всички, които ревностно желаят да избегнат осъждението в ада, докато вратата е все още отворена. Както Ной чрез вяра беше пазен с Божията сила, така ще бъде и за всички онези, които излязат от тълпата на религиозните грешници, за да живеят в праведност и покорство пред Бога. Твоят живот може да бъде ярък протест срещу уродливостта на сегашния свят.

1. Спомени три характеристики на Ноевия живот.
2. Защо Бог използва Ной да направи ковчега – средството за неговото спасение?
3. Кое е забележителното в начина, по който Ной отговори на **Божие предупреждение**?
4. По какъв начин Ноевият ковчег е **прототип на Христос**?
5. В какво се състои **заблудата на грешниците**, които само на думи изповядват, че вярват в Христос?
6. Какви са **инструментите на Божиите наказания**, разкрити ни в Писанието?

7. Каква е участта на онези, които често **отлагат деня на своето покаяние**?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Тимотей	6	Второзаконие	16
Вторник	2 Тимотей	1	..	17
Сряда	..	2	..	18
Четвъртък	..	3	..	19
Петък	..	4	..	20
Събота	Тит	1	..	21
Неделя	..	2	..	22

Урок № 18

ОПАЗВАНЕТО НА ПРАВЕДНИТЕ

Стих за запомняне: "Дойдете, люде Мои, влезте в скришните си стаи, и затворете вратите след себе си; Скрийте се за един малък миг, догдето премине гневът"

Исая 26:20

Текст: Битие 8:1-19

Божият съд дойде върху всяка плът, за да накаже греха и нечестията, които бяха погълнали целия свят. **"Тъй като очите Ти са твърде чисти за да гледаш злото и не можеш да погледнеш извращението"** (Авакум 1:13). Посредством Потопа Бог отприщи гнева си над всичко живо, освен Ной и семейството му, които се намериха праведни пред Бога. Животът на Ной, на жена му, на синовете му и на снахите му, както и на всяко живо същество, което беше с тях, бяха опазени чрез ковчега. Но останалите загинаха.

Опазването на праведния Ной потвърждава писанието, което казва: **"...знае Господ как да избави благочестивите от напаст, а неправедните да държи под наказание за съдния ден..."** (2 Петрово 2:9).

В този урок ще видим как след четиридесетте дни, през които валия непрестанно, Бог си спомни за Ной. Той заповяда на дъжда да спре. След още сто и десет дни водите на потопа започнаха да се отдръпват постепенно от лицето на земята, докато накрая те заседнаха на Араратските планини. Беше славен ден, когато Ной и семейството му излязоха от ковчега и стъпиха на суха земя, след като бяха прекарвали вътре в него една година и седемнадесет дни. Така ще бъде и за всички свети, които ще вземат участие в Грабването, за да бъдат с Господа във въздуха. Това ще бъде славен ден!

ОПАЗВАНЕ НА ПРАВЕДНИТЕ В БУРЯТА

(Битие 8:1-2; 6:8-9; 2 Петрово 2:5-9; Псалми 91:1-2,7-10,14; Откровение 3:10; Евреи 11:7; Марк 4:37-39; Даниил 3:19-26; Битие 19:29; Числа 10:9)

Праведните не трябва да се страхуват във време на бедствие, защото Бог ще ги избави от всички беди. Проблемът може да изглежда непреодолим, но Бог е твоя Бог, Той ще ти помогне и ще даде изходен път. **"Когато минаваш през водите, с тебе ще бъде, и през реките, те не ще те потопят; Когато ходиш**

през огъня, ти няма да се изгориш, и пламъкът не ще те опали” (Исаия 43:2). Такова беше и благословеното преживяване на Ной и семейството му. Същият потоп, който унищожил грешниците около него, само издигна ковчега на Ной и окончателно го постави безопасно върху Араратските планини. Бог опазил праведния Ной, за да не погине с нечестивите и покварен и хора. В действителност, преди физическото си спасение, той получи едно по-голямо избавление. И това беше опазването му от греха. Записано е, че **“Ной беше човек праведен, непорочен между съвременниците си; той ходеше по Бога” (Битие 6:9).** Той можеше да живее праведно и да ходи с Бога, независимо от силното пагубно влияние около него. Няма значение колко тежък е твоят случай, Божията благодат ти е достатъчна.

Бог опазва човек от грях, от болест, от немощ, от демони, от преследвания, от инциденти и природни бедствия като глад, наводнения и земетресения. Бог не оставя праведните Си люде в неведение относно която и да било надвиснала опасност. Понякога, Той дава и подробни указания, за това как да се избегнем от нея.

“А сирийският цар, като воюваше против Израиля, съветваше се със слугите си, та каза: На еди-кое-си място ще разположа стана си. Тогава Божият човек прати до Израилевия цар да кажат: Пази се да не минеш през това място, защото сирийците са слезли там. И Израилевият цар прати до мястото, за което Божият човек му каза и го предупреди; и опази се от там не еднъж, нито дважд” (4 Царе 6:8-10)

Лот е друг праведник, чийто живот беше опазен. В неговия случай, той не само беше предупреден да напусне Содом, който скоро щеше да бъде изгорен, но той беше и буквално измъкнат от там, докато се бавеше. **“Но той се бавеше; затова мъжете хванаха за ръка него, жена му и двете му дъщери, изведоха го и поставиха го въвн от града; понеже Господ го пожали” (Битие 19:16).**

В нашия урок, Ной, който беше воден от Бог да построи ковчег за спасението си, както и за спасението на семейството си и на множество живи същества, беше вече от седем дни влязъл в ковчега със семейството си, когато Потопът започна. Дъждът вали за четиридесет дни и четиридесет нощи. **“И всяка твар, която се движеше по земята, умря, - птици, добитък, зверове, всички животни, които пълзят по земята и всеки човек. От всичко що беше на сушата, всичко, което имаше в ноздрите си жизнено дихание, измря” (Битие 7:21-22).** Докато всяка плът извън ковчега издъхваше, Ной и всички, които бяха заедно с него, бяха невредими в ковчега. Ной беше предупреден за надвисналото унищожение много години преди това, така че имаше време да вземе достатъчно от всичко необходимо за хората и животните в ковчега, за да им стигне най-малко за година и десет дни (от времето на започване на дъжда до времето, когато земята изсъхна).

Праведния Ной и всички с него не усетиха нищо от ужаса на ония, които бяха извън ковчега през тези четиридесет дни. Потопът имаше за цел да раздели праведните от нечестивите и това беше изпълнено в края на четиридесетте дена.

"Тогава си спомни Бог за Ноя и за всичко живо и за всичкия добитък, що бяха с него в ковчега; и Бог накара вятър да мине по земята, та водите престанаха. Тоже се затвориша изворите на бездната и небесните отвори, и дъждът от небето спря" (Битие 8:1-2). Всъщност Бог не беше забравил Ной в ковчега. Наистина, Бог никога не забравя Своите Си. Праведните никога не трябва да се страхуват, дори в най-мрачната ситуация и независимо от това, колко се протака, сякаш Бог ги е забравил. Четиридесетте дни, през които валя непрестанно, можеха да накарат Ной да си помисли, че никога няма да спре да вали и че Бог го е забравил. Но Бог небеше забравил, нито някога ще забрави.

"Но Сион рече: Иеова ме е оставил, и Господ ме е забравил. Може ли жена да забрави сучещото си дете, та да се не смили за чадото на утробата си? Обаче те, ако и да забравят, Аз все пак няма да те забравя. Ето, на дланите Си съм те врязал; Твоите стени са винаги пред Мене" (Исаия 49:14-16)

В края на всяка буря в живота ни, ние можем да пеем с автора на тази песен:

*Господи, ужасът премина.
Стихиите нежно се уталожиха.
Слънцето се отразява в спокойното езеро
и небесата почиват в сърцето ми.
Не се бави повече, мой благословени Спасителю,
не ме оставяй никога повече сам.*

*Вятърът и вълните ще се покорят на волята Ми: "Мълчи! Утихни!"
Каквото и да подмята бурята в гнева си –
било морета, демони, или хора,
никоя вода не може да погълне кораба, в който почива
Господарят на океаните, земята и небето;
Те всички нежно ще се покорят на волята Ми: "Мълчи! Утихни!"*

Исус е не само Капитана на нашето спасение в епохата на църквата, той също е и Ковчегът на нашето спасение. Докато Ковчегът е средството за спасение, Исус е Самият Спасител на човечеството. Тези, които са скрити в Него, са скрити от настоящите и идещите бури. Бог ще ни опази дотолкова, доколкото останем верни и пребъдваме в Исус. Йосиф в Египет, Давид пред Голиат, Илия под заплахата на Езавел, Възлюбеният Йоан, Павел, Даниил, Шедрах, Месах и Авденаго – всички те бяха опазени от бог. Ти също можеш да бъдеш като тях, ако останеш верен.

ТЪРПЕНИЕТО НА НАДЕЖДАТА

(Битие 8:3-14; Римляни 5:1-5; Евреи 6:12; Римляни 15:4; Яков 5:7-8,11)

"Малко по малко водите се оттеглиха от земята..." (Битие 8:3). Водите по лицето на земята, които покриваха дори най-високите планини, не се изпариха изведнъж, след като престана дъждът. Това отне седмици и месеци. Само изворите на бездната бяха затворени. Дъждът започна в 600-та година от Ноевия живот, на 17-ия ден от 2-ия месец. След четиридесет дни, Бог му заповяда да спре. Въпреки това, Потопът продължи още 110 дена, преди да се види върха на Араратските планини и ковчегът да заседне там на 17-ия ден от 7-ия месец на същата година. Арарат е планина в Източна Турция.

Водата продължи да се отдръпва и след 73 дена, в 1-ия ден на 10-ия месец, се появиха и върховете и на другите планини. Накрая, на 1-ия ден от 1-ия месец на следващата година, всички води се оттекоха; това беше 601-та година от живота на Ной. Той, и всички, които бяха с него, прекараха в ковчега една година и десет дена, от първия ден, когато Потопът започна, до последния ден, когато земята изсъхна. Тук не включваме седемте дни, в които те бяха в ковчегата, преди да завали.

Като анализираме гореописаното виждаме, че Ной и компанията му трябваше да чакат търпеливо, с надежда, избавлението си. Учудващо е, че Ной не отвори прозореца на ковчегата веднага, след като дъждът спря. Дори след 10 месеца, когато планинските върхове се появиха, той пак изчака да минат още 40 дена, преди да отвори прозореца и да изпрати навън гарван. **"После, след четиридесет дни, Ной отвори прозореца на ковчегата, що беше направил; и изпрати гарван, който, като излезе, отиваше насам натам додето пресъхнаха водите на земята"** (Битие 8:6-7).

Добродетелта на търпение, особено в присъствието на Господа или в служението, е неоценима. Нашият свят се е предал на забързаност, на нетърпение и раздражителност. Повечето време, което прекарваме в чакане на Бога, е, за да ни благослови повече. Библията не напразно казва: **"да не бъдете лениви, но да подражавате ония, които чрез вяра и устояване наследяват обещаните благословения"** (Евреи 6:12). Господ заявява: **"Чрез твърдостта (търпението) си ще придобиете душите си"** (Лука 21:19, KJV).

Както и да е, накрая Ной трябваше да използва интелигентността, която Бог му беше дал. Последователно той изпращаше гарван, после гълъб, после пак гълъб, и пак, за да се осведоми адекватно за ситуацията навън. Чак когато на третия път гълъбът не се върна, той отвори ковчегата. Но не позволи на никого да излезе навън. Има някои неща, които можем, като вярващи, да направим, докато чакаме било Божията воля по някой въпрос, или Идването на Господа. Ние можем да бдим и да се молим. **"Затова бдете, защото не знаете в кой ден ще дойде вашият Господ", "Бдете и молете се, за да не паднете в изкушение. Духът е бодър, а тялото - немощно"** (Матей 24:42; 26:41). Един пример за бдение и

молитва е случаят с Илия на планината Кармил (**3 Царе 18:41-45**). Той се молеше, докато слугата му бдеше дали няма да се появи откъм морето някакъв знак, че ще завали. Още докато слугата му каза: **"Ето, малък облак, колкото човешка длан, се издига от морето"**, той знаеше, че Бог е изпратил **"силен дъжд"**. Вярващите трябва да останат заети с работа на Господната нива, докато чакат Неговото завръщане.

ОПАЗЕНИЙТ СВЕТИЯ – ПРИЗОВАН И ИЗПРАТЕН

(Битие 8:15-19; Деяния 5:19-20; 23:10-11; 2 Солунци 2:7)

Ной от месеци знаеше, че дъждът беше спрял, водата се оттегляше и земята изсъхваше окончателно, но все пак не се опита да излезе от ковчега. Тъй като той не беше влязъл вътре по свое желание, проява на покорство беше да чака Божиата заповед, за да излезе.

Поучително е за нас да отбележим, че никой не напусна ковчега преди Божието време - нито жената на Ной, нито някой от синовете или снахите му. Те всички бяха покорни на Ной, както Ной на Бог. **"Тогавя говори Бог на Ноя, казвайки: Излез от ковчега, ти, жена ти, синовете ти и жените им с тебе... Ной излезе, и с него синовете му, жена му и снахите му; излязоха от ковчегя и всичките животни, всичките птици, всичко, що се движи по земята, според родовете си"** (Битие 8:15-16,18-19). Ной беше един покорен мъж на вярa. Той не тичаше пред Бог.

Той беше уверен, че Бог не го е забравил и ще му говори. Бог винаги се радва да говори с Неговите верни чедa. Когато Бог призова Мойсей на върха на планината Синай, той търпеливо чака седем дни преди Бог да му говори (**Изход 24:12-16**). Исус Навиев, Илия и Павел са примери други, които чуха думи от Бога, в резултат на покорство чрез вярa. Вярващите днес трябва да си отделят време да чуят от Бог преди да предприемат какъвто и да е риск, светски или духовен. Жената на Ной, синовете и снахите му, също се бяха предали да следват пътя на Ноевата вярa и покорство.

Тяхното влизане в ковчегя символизира спасението им и тяхното оставане вътре символизира посвещението им и последователното им ходене с Бога. Исус е нашият ковчег на спасение.

Подобно на Ной, **"проповедникът на правдата"**, ние трябва да осигурим всички членове на нашето семейство да чуят благата вест и да имат шанс да приемат Исус като личен Господ и Спасител. Ние също трябва да бдим над тях в тези зли дни, никой от тях да не бъде изкушен да остави Господа под натиска на света или да се обезкуражи от привидното забавяне на Господното Пришествие. **"Преди всичко знайте това, че в последните дни ще дойдат подиграватели, които с подигравките си ще ходят по своите страсти и ще казват: Где е обещаното Му пришествие? защото, откак са се поминали**

бащите ни всичко си стои така както от началото на създанието” (2 Петрово 3:3-4). Според библейските историци, Божието предупреждение към Ной за идещия Потоп дойде 120 години преди действително това да стане. Може би ние не знаем кога точно ще дойде Господ, но белезите на Неговото пришествие вече се изпълняват. **“Защото оная тайна, сиреч, беззаконието, вече действува, но само догдето се отмахне отсрещ оня, който сега я възпира” (2 Солунци 2:7).**

Когато Ной чу призивът от Бога да излезе от ковчега, той се покори на Божията заповед до най-малката подробност. Покорството носи благословение. Саул изгуби царството Израел, заради частичното си покорство, когато трябваше да унищожи напълно амаличаните.

Трябва да се отбележи, че Ной и всички с него бяха не само опазени, но бяха също и изпратени **“да се разплодяват по земята, да раждат и да се умножават по земята” (Битие 8:16-17).** Това има специално приложение за Църквата. Ние сме спасени, за да служим. Опазени сме от идещия гняв, за да отидем и да проповядваме на другите. Родени сме, за да раждаме. Спасените души трябва да бъдат намерени на полето, работейки, за да доведат другите до Христос. Християните, които се въздържат от свидетелстване, си противоречат. Ангел освободи Петър и апостолите от затвора и бързо добави: **“Идете, застанете в храма та говорете на хората всичките думи на тоя живот” (Деяния 5:20).**

В служението на Църквата, в семейния живот и бизнес поведението, ние трябва да сме почтени и да следваме библейските принципи. Ной и всички, които бяха с него, бяха опазени в ковчега по времето на Потопа и бяха изведени, за да ходят свободно по планината Арарат. Така трябва да бъде и с Църквата. Онези, които служат на Господа вярно и издържат до самия край, ще се радват вечно на красотата в небето и ще ходят по улици от злато.

1. Какво е Божието обещание към бедстващите светии?
2. Спомени някои хора от библията, които се радваха на Божията закрила.
3. По какъв начин Христос е повече от Ковчега на спасение за нас?
4. Какво качество на характера прояви Ной след спирането на дъжда?
5. Какво трябва да е поведението на християните в Божието присъствие?
6. Каква трябва да е позицията на християнина, докато чака идването на Господа?
7. Какво е задължението, с което трябва да се ангажира спасената душа?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Тит	3	Второзаконие	23
Вторник	Филимон	1	..	24
Сряда	Евреи	1-2	..	25
Четвъртък	..	3	..	26
Петък	..	4-5	..	27
Събота	..	6	..	28
Неделя	..	7	..	29

Урок № 19

ВЯРВАЩИТЕ - СОЛ И СВЕТИНА

Стих за запомняне: "...за да бъдете безукорни и незлобливи, непорочни Божии чада всред опако и извратено поколение, между които блестите като светила на света..."

Филипяни 2:15

Текст: Матей 5:13-16

Солта, като съставка, заема уникално и важно място в храненето на човека, в растителния и морския свят, докато светлината е лъчение от естествен или изкуствен източник.

Думата 'светлина' за пръв път беше спомената в **Битие 1:3 "Да бъде светлина. И стана светлина"**. Преди това първо споменаване на светлината, светът беше неустроен, пуст и пълен с мрак. **"А земята беше пуста и неустроена; и тъмнина покриваше бездната; и Божият Дух се носеше над водата" (Битие 1:2)**. Тъмнината изчезна точно когато Бог заповяда светлината да се появи.

Този урок ни въвежда в стандарта на нормалния християнски живот, очакван от пътешествениците към небето, за които се педполага да бъдат сол за земята и светлина за света.

**ХРИСТИЯНИТЕ КАТО СОЛ ЗА ЗЕМЯТА
(Матей 5:13; Марк 9:49-50; Лука 14:34-35)**

Христовият съвет към Неговите последователи да бъдат сол за земята, идва да ни покаже окаяното състояние на човечеството. Теми и предавания по различни медии: радио, интернет, вестници и списания, стават инструмент за демонично проникване в домовете и семействата, за злоупотреби, корупция и подкупи, които водят до дълбоката агония, страданието, безнадеждността, горчивината и жалкото състояние на човечеството. В резултат на това много семейства се разрушават, самоубийствата се увеличават, милиони умират преди времето си.

За съжаление, повечето от тези нещастни случаи водят към вечността без Бог. Като очакваме неизбежното идване на Спасителя, трябва не само да си припомним, че сме солта на земята, но също и да отстояваме тази си позиция, докато енергичноспасяваме грешниците от примката на ада. Като християни, ние имаме отговорност да попречим на духовния упадък и моралната разруха, характерни за нашето поколение.

Солта има някои присъщи свойства, които всеки вярващ трябва подобно да притежава и да ги постави в действие.

Първо: солта има изцеляващ ефект (**4 Царе 2:19-22**). Ако ние не сме изгубили вкуса си като сол на земята, нашата близост с Бога в една ефективна и побеждаваща молитва ще изговори изцеление за болния от греха свят, в който живеем.

Второ: Солта възпрепятства растежа и размножаването на болестотворни микро-организми. Света има склооност към греха и нечистотата, която ние трябва да обуздаем чрез проповядването на евангелската истина, способна да възпрепятства умножаването на греховете. Ние трябва да водим грешниците към покаяние и обръщане към Бога.

Трето: както солта съхранява чрез противодействие върху неприятелските микро-организми и тяхното елиминиране, така и християните трябва да се борят срещу фалшивите пророци, човешките традиции и нахлуването на света в църквата, с решителната цел да се съхрани скъпоценния живот на членовете на събранието.

Четвърто: солта "подлсажда". Водата по времето на Елисей беше заразена и причиняваше безплодие (**4 Царе 2:19-22**). Много църкви днес са заразени и правят живота на мнозина горчив, тъжен и безнадежден. Въпреки че използват зехтиново масло, свещи, небиблейски молитви и пост, дяволските атаки все така изобилстват. Църквата трябва да се придвижва по-бързо, носейки чистата вода на Божието Слово, за да измие всички тези нечистоти с цялата настойчивост, която се изисква. Отлагането е опасно и пагубно.

Пето: солта удължава живота на селскостопанските продукти чрез задържане действието на бактерията, която ги разваля. Фалшивите поучения като "веднъж спасен – завинаги спасен", "автоматично освещение при новородението" или за "неуловимото съглашение със света" са смъртоносни бактерии, които могат лесно да подмамат новоповярвалите далеч от Божието царство. Чрез нашето библиейско поведение, здраво поучение и дисциплиниран живот за пример на останалите, мнозина могат да бъдат освободени от примката на смъртта.

"Казвам истината в Христа, не лъжа, и съвестта ми свидетелствува с мене в Светия Дух... Братя, моето сърдечно желание и молбата ми към Бога е за спасението на Израила" (Римляни 9:1; 10:1)

Шесто: поради белотата си, солта е привлекателна и желана. Ако има някакво ограничение спрямо нея, то е единствено от медицинска гледна точка. Животът на вярващия в Христос би трябвало да излъчва такава белота, откритост и искреност, че да притегля грешния свят към Царството и да засрамва противниците (**Тит 1:9**).

Нека винаги, когато гледаме първите букви на думата '**СОЛ**', да си спомняме, че живота ни като вярващи трябва да се характеризира със **(1) С**кромност в успехите и **С**ила в трудни времена; **(2) О**ткритост и **О**тговорност по всяка тема,

касаеща физическия и духовен живот на човека и **(3) Лоялност и Любов към Бога и човечите.**

Солта, макар че е лесно разтворима във вода, намира неограничено приложение в живота и дейността на човека. Така и ние трябва да сме "разтворими" за Божието Слово (т.е. да сме податливи и готови да се слеем с Него) и така да ставаме "субстанция" с неограничено приложение за човечеството.

Все пак, Писанието не премълчава опасността, надвиснала над вярващите, които не се държат подобаващо: **"... Но ако солта обезсолее, с какво ще се осоли? Тя вече за нищо не струва, освен да се изхвърли вън и да се тъпче от хората" (Матей 5:13).**

Бог "въоръжи" Езекиил с евангелието, но също го предупреди за последствията, ако прогласяването на посланието бъде пренебрегнато. Новороденият вярващ не бива да пренебрегва тази благородна задача, дадена му от Бога, да Го представлява като сол на земята и с поглъщаща го ревност да проповядва Словото Му. **"Когато кажа на беззаконника: Непременно ще умреш; а ти не го предупредиш, и не говориш за да предпазиш беззаконника от беззаконния му път та да спасиш живота му, оня беззаконник ще умре в беззаконието си; но от твоята ръка ще изискам кръвта му" (Езекиил 3:18).** Още по-тежко наказание чака онези, които компрометират Божието име: **"Заръчваме ви още, братя, в името на нашия Господ Исус Христос, да страните от всеки брат, който се обхожда безчинно, а не по преданието, което сте приели от нас" (2 Солунци 3:6).**

ХРИСТИЯНИТЕ КАТО СВЕТЛИНА НА СВЕТА

(Матей 5:14; Марк 4:21-22; Лука 8:16-18; 11:33-36)

Както дните на Ной се характеризираха с пирувания, нечестие, неморалност и светщина до степен на разорение, така е и с днешното поколение. **"И като бяха Ноевите дни, така ще бъде пришествието на Човешкия Син. Защото, както и в ония дни преди потопа, ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха, до деня до когато Ное влезе в ковчега, и не усетиха, до като дойде потопът и завлече всички, така ще бъде и пришествието на Човешкия Син" (Матей 24:37-38).**

Тъмнината днес е далеч по-плътна от духовната тъмнина в Египет по времето, когато им бяха отнети първородните **(Изход 10:22-23)**. Тъмнината мрази прозрачността и благочестието. Убийствата, случайните изстрели, кражбите, прелюбодействата и блудствата са рожби на тъмнината. Като деца на светлината ние трябва прогоним тъмнината до най-затънтения ъгъл, така че светлината на Божията воля да възтържествува.

Като светлината на Царството в тоя свят, ние имаме някои отговорности:

Първо: ние трябва да бъдем уникални където и да се намираме и да осветляваме нашето общество.

Второ: Ние трябва да сме приятелски настроени. Ние не ще можем да спечелим другите за Христос с ненавист или равнодушие.

Трето: Ние трябва да избягваме и да страним от всяка духовна и обществена измама (**Ефесяни 5:11-13**). Светлината привлича. Така и вярващите трябва да привличат грешниците на тоя свят към Христос. Това може да стане, когато ние имаме Христоподобен стил на живот.

Четвърто: светлината носи радост и чувство за сигурност. Единствената цел на Христовото разпятие беше да донесе светлина на света.

Накрая: светлината осветява. Християните, като светлина на света, трябва да осветяват този тъмен свят чрез светлината на евангелието.

Наша колективна отговорност като християни е да докажем, че ние сме светлината на света. Църквата е град, поставен на хълм, който силите на тъмнината не могат и не трябва да покрят.

Никоя привилегия или благословение от Бог не се получават автоматично. Пътешествениците към небето трябва да платят скъпо, за да се действат напълно в Божията воля. За да изпълни Църквата дадените ѝ от Бога отговорности, трябва **първо:** да реши да свети, за да види света. **Второ:** тя няма нужда да бъде покрита от изкусни нововъведения за сметка на евангелието. **Трето:** тя трябва да благовества редовно и с молитва. **Четвърто:** Църквата трябва да достига недостигнатите. **Накрая:** Църквата не трябва да оставя и "един камък необърнат" в евангелизирането на обществото, включително роднините, сватове и членовете на семейството.

РЕЗУЛТАТИ ОТ ЕФЕКТИВНАТА НИ РОЛЯ КАТО СОЛ И СВЕТЛИНА НА СВЕТА

(Матей 5:16; Марк 9:50; Колосяни 45:6; Йоан 13:17; Исаия 1:19; 2 Тимотей 4:7-8)

Дотук ние говорехме накратко за християните като сол на земята и светлина на света. Точно както апостолите в дните на Христос се интересуваха от дела, който им се пада като верни последователи на Исус в Неговото земно служение, мнозина днес се питат какви ли ще са наградите, които очакват верните служители на Бога в края на пътя им: **"Петър почна да Му казва: Ето, ние оставихме всичко и Те последвахме. Исус каза: Истина ви казвам: Няма човек, който да е оставил къща, или братя, или сестри, или майка, или баща, или чада, или ниви, заради Мене и заради благовестието, и да не получи стократно сега, в настоящето време, къщи и братя, и сестри, и майки, и чада, и ниви, заедно с гонения, а в идещия свят - вечен живот"** (Марк 10:28-30).

С отговора си Исус разсея съмненията на учениците Си. Също толкова очевидно е, че неизброимо число велики награди очакват всички онези, които неуморно разпръскват светлината на благовестието до края.

Първо: грешният свят ще види добрите ни дела и ще прослави нашия Отец на Небесата (**Матей 5:16**). **Второ:** ще имаме постоянен и несмушаван мир един с друг и с Бога (**Исаия 65:25; 26:3**). **Трето:** ще получим мъдрост, с която да отговорим на противоречащите (**1 Петрово 3:15**).

Четвърто: ще стигнем до края, воюващи в добрата битка на вярата (**1 Тимотей 6:12**). **Пето:** ще завършим своето служение (**Колосяни 4:17**). **Шесто:** венецът на праведност ни очаква (**2 Тимотей 4:7-8**). **Седмо:** ще ядем благото на земята (**Исаия 1:19**).

Осмо: никога няма да се поклатим и сърцата ни ще бъдат утвърдени завинаги (**Псалми 108:1**). **Девето:** обществото ще ни нарече благословени и потомството ни ще бъде силно на земята (**Псалми 112:2-3**). **Десето:** множествата ще се обръщат към Божието царство (**Деяния 19:18-20**). **Единадесето:** ние ще останем специално и скъпоценно, свято и избрано поколение пред Господа (**1 Петрово 2:9**). **Дванадесето:** ние ще царуваме вечно с Христа в Неговото Царство (**Откровение 22:5**).

Всеобщо мнение е, че не е важно какво казваме, а е важно какво влияние упражняваме върху околните. Исус прекара съвсем малко години на земята. Но Той повлия на мнозина, за разлика от Матусала, който, макар да живя най-дълго от всички, не остави след себе си дори най-кратък запис за някакво постижение в живота си. Това е основание да се замислим за какво сме били създадени.

Като вярващи, уместният въпрос, с който се сблъскваме всеки ден е: "Дали съм сол и светлина?". Колко души се гордеят, че са имали полза от светлината, която казваме, че сме, и колко живота са били подправени или осолени? Помнете Словото на Господ: **"Ето, ида скоро; и у Мене е наградата, която давам, да отплатя на всекиго, според каквито са делата му"** (**Откровение 22:12**). Братя и сестри, жребият е хвърлен, дните са малко, нека изкупуваме благовремието и да действаме бързо, за да бъдат мнозина спасени от вечното осъждение:

"Това само казвам, братя, че останалото време е кратко; затова и тия, които имат жени, нека бъдат, като че нямат; и които плачат, като че не плачат; които се радват, като че не се радват; които купуват, като че нищо не притежават; и които си служат със света, като че не са предани на него; защото сегашното състояние на тоя свят преминава" (1 Коринтяни 7:29-31).

1. Спомени за какво се употребява солта. Как това се използва за сравнение с **християните**, които са **солта на земята** ?
2. Изброй пет **символични представяния на солта**, описани в Матей 5:13?
3. Може ли християните да изгубят своята "вкус"? Ако да, то как може да се предотврати това?
4. Какви са нашите **отговорности към света**, за който сме сол и светлина?
5. Спомени основните **качества**, които се очаква да характеризират живота на вярващите като светлина на света ?
6. Каква е нашата **граница** като светлина на света?
7. Изброй десет **очаквани резултата** от вярното служене като сол и светлина на света.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Евреи	8	Второзаконие	30
Вторник	..	9	..	31
Сряда	..	10	..	32
Четвъртък	..	11	..	33
Петък	..	12	..	34
Събота	..	13	Исус Навиев	1
Неделя	Яков	1	..	2

ХРИСТОВИЯТ СТАНДАРТ ЗА ПРАВЕДНОСТ

Стих за запомняне: "Защото казвам ви, че ако вашата правда не надмине правдата на книжниците и фарисеите, никак няма да влезете в небесното царство"

Матей 5:20

ТЕКСТ: Матей 5:17-48

В предходните стихове Исус говори за добродетелите, които трябва да характеризират живота на истинските последователи на Господа. Той разясни писанията относно понятия като „беден дух“, „кротост“, „милост“, „глад и жажда за праведност“, „гонения заради правдата“, „сол и светлина на света“ и тук разкри стандарта за праведност.

Изглежда днес има леко отместване от добродетелите и характерните черти на Неговото служение. Той каза: **"Да не мислите, че съм дошъл да разруша закона или пророците; не съм дошъл да разруша но да изпълня"** (Матей 5:17). В Новия Завет не се изисква стриктното спазване на церемониалния закон, на който фарисеите бяха отдадени. Но това не означава, че моралният закон трябва да бъде оставен настрана.

Кръстът извади от употреба церемониалния закон. Твърдението на Христос, че Той изпълни закона, идваше да изясни реалността, която беше дошла, при което вече нямаше място за сянката. Християните никога не ще могат да заобиколят спазването на моралния закон на Бога. Изпълнението на този закон не е заслуга за спасение, а е плод от един преобразен чрез Божията благодат живот. Християните не са **"без закон"** (1 Коринтяни 9:21).

Исус постави стандарта за праведност, който очевидно беше по-висок и по-съдържателен от стандарта на религиозните фарисеи. Той учеше: **"...ако вашата правда не надмине правдата на книжниците и фарисеите, никак няма да влезете в небесното царство"** (Матей 5:20). Стандарта на фарисеите беше комбинация от спазване на церемониални и морални правила. В това имаше външна показност, но липсваше откритост и искреност. Те бяха стриктни и все пак това беше поведение, което се коренеше в плътта им. **От друга страна**, Христовият стандарт за праведност е свободен от преструвки и лицемерие. **Второ**, това е праведност, основана на Божията благодат. **Трето**, това е такава праведност, която не се фокусира да угоди на хората, но на Бога, който вижда и откритото и скритото. Четвърто, това не е от тоя тип праведност, която предизвиква човешката похвала. Пето, това не е праведност според човешкото

правосъдие. Шесто, тя е лишена от гордост и самохвалство. Седмо, тя е праведността, която небето приема и приветства.

ХРИСТОВОТО ПОУЧЕНИЕ ОТНОСНО ГНЕВА И ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО (Матей 5:20-26)

Беше обърнато внимание на шестата заповед: **"Чули сте, че е било казано на старовременните: "Не убивай; и който убие излага се на съд". А пък Аз ви казвам, че всеки, който се гневи на брата си без причина..."** (Матей 5:21-22). Докато моралния закон касаеше физическите действия, Христовият стандарт се занимава със сърцето и неговите предразположения. Преди човек да извърши опит за убийство, първо трябва да е имало омраза в сърцето му. Преди някоя оскърбителна дума да излезе от нечий уста, първо трябва да е имало гняв в сърцето (**Марк 7:21-23; Матей 12:33-37**). Моралния закон работи с 'филизите' на греха, докато благодатта дойде, за да се занимае с 'корена' на греха. Еврейските учители поучаваха, че шестата заповед забранява единствено физическото убийство. По такъв начин истинското значение и духовният извод биваха изместени. Христос разкри пълното значение на тази заповед, според която ще бъдем съдени оттук нататък. Затова е наложително да бъдем управлявани и контролирани от тази заповед. Всяка изява на гняв се разглежда като убийство. Думата **"брат"** е използвана в по-широк смисъл на съсед, близък или който и да е човек. **"Рака"** е презрителна дума, която означава безполезен другар, докато думата за **"бунтовен безумец"** означава безсрамен мошеник. Злонамерените коментари и клевети са отрова, която убива тайно и бавно. Христос каза, че няма значение колко фино се извършва този грях, той непременно ще извика осъждение над съгрешаващия. Господ изясни на Своите слушатели, че мирът е необходимо условие за истинско общение с Бога. Той каза:

"И тъй, като принасяш дара си на олтара, ако там си спомниш, че брат ти има нещо против тебе, остави дара си там пред олтара, и иди, първо се помири с брата си, тогава дойди и принеси дара си" (Матей 5:23-24)

От всички нормални религиозни обичаи Господ постави особено ударение на възстановяването. Нуждата да бъдеш праведен пред Бог и да живееш в мир с всички човеци беше многократно повторена и от апостол Павел, който заяви:

"Затова и аз се старая да имам всякога непорочна съвест, и спрямо Бога, и спрямо човеците" (Деяния 24:16)

Не е чудно тогава, че Господ постави това като условие за получаване отговори на нашите молитви, като каза:

“И когато се изправите на молитва, прощавайте, ако имате нещо против някого, за да прости и Отец ви, Който е на небесата, вашите прегрешения” (Марк 11:25)

Изискванията на Господа налагат цялостно обновление на нашето сърце, така че то да се отвращава от всяка форма на враждебност и огорчение, на себеразчитане и егоистични интереси. Колко много се нуждаем от осветяващото докосване на Бога, което завършва това славно преживяване в нас. Ние трябва да разглеждаме всяко благочестиво занимание като подходящ момент за себе-изпитване и трезва само-критичност.

ХРИСТОВИЯТ СТАНДАРТ ЗА ЖЕНИТБАТА (Матей 5:27-32; 19:3-12)

Христовото поучение отиде по-далече по отношение на безнравствеността и установяването на женитбата (**Матей 5:27-32**). Тук Той обърна внимание на седмата заповед (**Изход 20:14**). Както и при другата заповед, хората знаеха как да избягват външната проява на прелюбодеянието, но Исус знаеше, че мнозина са виновни за вършенето на този грях в техните сърца, поради пожеланието на очите. Беше изяснено също, че преди да бъде извършено физическото проявление на греха, първо сърцето трябва да е било завладяно от зли помисли. **“Дясното око”** и **“дясната ръка”** просто символизират онези скъпоценни за нас неща, около нас или вътре в нас, които лесно ни подмамват в греха и от които трябва бързо и на всяка цена да се отървем. В някои случаи това може да бъде приятел или колега от офиса. Всеки грях, който човек извършва си има ‘предшественик’. Човекът, който отстъпва от вярата, несъмнено тръгва от някакво място много преди да има забележителни прояви на отстъпничество. По въпроса за развода фарисеите приемаха, че Мойсей им даде свобода да се снабдят с разводно писмо. Господ припомни как беше установен брака в самото начало:

“Още било казано: “Който си напусне жената, нека ѝ даде разводно писмо”. А пък Аз ви казвам, че всеки, който напусне жена си, освен по причина на прелюбодейство, прави я да прелюбодействува; и който се ожени за нея, когато бъде напусната, той прелюбодействува” (Матей 5:31-32)

“Каза им: Поради вашето коравосърдечие Моисей ви е оставил да си напускате жените; но отначало не е било така. И казвам ви: Който напусне жена си, освен за прелюбодейство, и се ожени за друга, той прелюбодействува; и който се ожени за нея, когато бъде напусната, прелюбодействува” (Матей 19:8-9)

ПОУЧЕНИЕТО НА ХРИСТОС ЗА ЗАКЛЕВАНЕТО (Матей 5:33-37)

“Чули сте още, че е било казано на старовременните: "Не си престъпвай клетвата, но изпълнявай пред Господа клетвите си". Но Аз ви казвам: Никак да се не кълнете; нито в небето, защото то е престол на Бога” (Матей 5:33-34)

Тези стихове се фокусират върху заклеването. По стар обичай хората се заклеваха, за да покажат, че говорят истината. Това беше стандартът на тяхната праведност. Исус още веднъж установи нормите, които Той очаква да бъдат съблюдавани от всеки праведник. Някои имат навика да преувеличават нещата, които правят. Преувеличението под каквато и да е форма е зло. Преувеличението поражда заклеването, а заклеването говори за един нестабилен живот. Почтеността и самодисциплината карат човека да бъде умерен и въздържан в говоренето си и в общението му с другите (**Яков 1:19**). Господ подчерта, че твърдението, което не показва честност, не може да е чисто. Истината е позната и оценявана от онези, които я знаят. **“А преди всичко, братя мои, не се кълнете нито в небето, нито в земята, нито в друга някоя клетва; но нека бъде вашето говорене: Да, да, и: Не, не, за да не паднете под осъждане”** (**Яков 5:12**). Филистимците се кълняха в небето, в земята, в Ерусалим, в храма, в олтара и в най-различни части на тялото. Дори и най-простите твърдения се придружаваха от клетва. Поради този нечестив обичай Яков даде тази заповед. Както беше казано и по-горе, онези, които често се заклеват, имат проблем свързан с тяхната почтеност. По времето на Яков, онези, които престъпваха клетвите си, бяха също считани за лицемери. Те бяха известни с произнасяне на публични клетви, които не зачитаха в сърцата си. Клетвата на лицемера подпомага прегарянето на съвестта (**1 Тимотей 4:2**).

ПОУЧЕНИЕТО НА ХРИСТОС ЗА ВЪЗДЪРЖАНЕ ОТ ОТМЪЩЕНИЕ (Матей 5:38-48)

В тези стихове законът за отмъщението намира своята антитеза. Считаше се за праведно всяко нарушение да бъде възмездено подобаващо. Докато всяко зло получаваше съответстващо на него наказание, свещениците и религиозните водачи бяха доволни.

Но що се отнася до Христос, Той не беше удовлетворен. Новият стандарт беше **“А пък Аз ви казвам: Не се противете на злия човек; но, ако те плесне някой по дясната буза, обърни му и другата”** (**Матей 5:39**). Това не беше лесно. Това беше още едно **“тежко учение”**. Нещата, които са тежки за плътта, изискват благодат и, следователно, молитва от страна на вярващия. Всеизвестна беше жестокостта на римските войници, които караха еврейските

пленници да вършат най-унизителната работа. В тази светлина Исус им каза да извървят **“втората миля”**.

Накрая, Господ завърши главата с проповед за любовта. Той подчерта, че истинската любов е много по-дълбока от любовта, с която обичаме само нашите приятели и онези, които ни правят добро (**Матей 5:43-48**). Но ние трябва да обичаме нашите врагове и ония, които ни мразят. Любовта е добродетел и присъщо качество на Бог. Тя е добродетел, която няма да отпадне (**1 Коринтяни 13:8**). Тя поражда всички други благочестиви християнски добродетели.

Ние можем да обичаме, защото първо Той ни възлюби (**1 Йоан 4:19**).

1. Какво е **разпореждането на Христос** относно Старозаветния закон?
2. Кои аспекти на закона бяха отменени при идването на Христос?
3. Какъв изглежда **Христовият стандарт за праведност** в сравнение с Мойсеевия закон?
4. Каква позиция трябва да заемат християните по отношение на **заклеването** и приемането на заклеване?
5. Как ние можем да **обичаме своите врагове**?
6. Изброй четири характеристики на Христовия стандарт за праведност?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Яков	2	Исус Навиев	3
Вторник	..	3	..	4
Сряда	..	4	..	5
Четвъртък	..	5	..	6
Петък	1 Петрово	1	..	7
Събота	..	2	..	8
Неделя	..	3	..	9

Урок № 21

БИБЛЕЙСКИЯТ НАЧИН ЗА МОЛИТВА, ПОСТ И ДАВАНЕ

Стих за запомняне: "А ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка, и като си затвориш вратата, помоли се на своя Отец, Който е в тайно; и Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде на яве"

Матей 6:6

Текст: Матей 6:1-18

Тази седмица ние се фокусираме върху практическите проповеди на нашия Господ и Спасител Исус Христос. В предишната част от проповедта на планината Христос отдели време да развенчае покварените доктрини и възгледи, разгласявани свободно от фалшивите учители по Неговото време – фарисеите и книжниците. Но тук, Той дава ясни инструкции, регулиращи практикуването на известните задължения на християнската вяра и коригиращи различните форми на лицемерие и показност. Важността на благоприличието и разобличаване на плътската невъздържаност в практикуване на християнските ни задължения не може да бъдат пренебрегнати в днешните модерни времена, когато много християни са толкова 'крещящи' почти във всичко, касаещо религията – посвещение, говорене на езици, пророкуване, молитва, пост и т.н., и т.н...

Ние ще се занимаем с три от многото теми, върху които Господ Исус поучава в проповедта на планината. Първата е принципите и практикуването на даването; втората е наставленията относно молитвата, а третата е начинът, по който да постим.

ПРИНЦИПИТЕ И ПРАКТИКУВАНЕТО НА ДАВАНЕТО

(Матей 6:1-4; 25:34-40; 2 Коринтяни 8:1-5; Второзаконие 15:11)

Речникът определя даването като всякакво материално благо (пари, дрехи, храна и т.н.), доброволно дадено на бедните и на непривилегированите членове на обществото. Изобщо то може да бъде описано като дело на милосърдие към по-малко успелите.

"Внимавайте да не вършите делата на правдата си пред човеците, за да ви виждат; инак нямате награда при Отца си, Който е на небесата... А когато ти правиш милостиня, нека левицата ти не узнае какво прави десницата ти" (Матей 6:1,3)

Предполага се, че главната част от Христовите слушатели са разбирали моралния си дълг да дават на бедните. Христовото изявление: **"когато ти правиш милостиня"**, противоположно на **"ако** ти даваш милостиня", подчертава, че даването е задължение, а не възможност. На евреите им беше заповядано в Стария Завет да помнят бедните:

"Защото сиромасите никога няма да липсват от земята ти; за това ти заповядвам, като казвам: Непременно да отваряш ръката си към бедния си и към оскъдния си брат в земята си" (Второзаконие 15:11).

Затова главно задължение на християните е да дават на бедните и гладните, на голите и бездомните, на вдовиците и сирачетата. Така също и да не забравят онези, които са в беди и нещастия, както и онези, които стенат под различни теготи и в разни болки.

Писанието ни предлага надеждни принципи, които да ни водят в даването. Те са **(1)** Пълноценно и приемливо даване на милостиня, което принадлежи само на изкупените **(2 Коринтяни 8:5)**. **(2)** Даващият трябва да дава с чисти мотиви **(Матей 6:1-2)**. **(3)** Даващият трябва да дава с чиста съвест спрямо Бога и човечите **(Матей 5:23-24; Деяния 24:16)**. **(4)** Християнинът трябва да дава с искреност и простота. **(5)** Милостинята трябва да се дава смирено и с желание **(1 Коринтяни 4:7; 9:6-7)**. **(6)** Трябва да се дава щедро и великодушно **(Лука 6:38)**. **(7)** Милостинята трябва да се дава със сърце, благодарно за многобройните незаслужени Божии благословения над даващия **(Псалми 116:12; 2 Коринтяни 9:7)**. **(8)** Вярващите трябва да дават най-напред на своите събрата **(Второзаконие 15:11; Галатяни 6:9-10; 1 Йоан 3:16-18)**. **(9)** Даването трябва да става по възможност в тайно **(Матей 6:3)**. Вярващите трябва да не забравят да се погрижат също и за духовните нужди на получателите на даването. Духовната нищета е висша форма на бедност и всяка проява на милосърдие в тази посока е висша форма на доброжелателност.

Освен това, кристално ясно е, че показното даване, целящо спечелването на суетна слава, попада под Божието осъждение. Да даваш, за да привлечеш вниманието на хората, е проява на гордост, която лишава даващия от пригответената за него награда от Бога. В онези дни превзетите фарисеи и книжници тръбяха пред себе си, канейки бедните, но с единствената цел, за да се види публично, че те им дават милостиня. Христос казва, че такива хора **"са получили вече своята награда"** от човечите и няма какво да получат от Бога.

"И тъй, когато правиш милостиня, не тръби пред себе си, както правят лицемерите по синагогите и по улиците, за да бъдат похвалявани от човечите; истина ви казвам: Те са получили вече своята награда" (Матей 6:2).

А Бог е обещал да награди даващия и тук, и във вечността.

"Блажен оня, който прегледва немощния; В зъл ден ще го избави Господ. Господ ще го пази и ще продължи живота му; Блажен ще бъде той на земята; И Ти няма да го предадеш на волята на неприятелите му."

Господ ще го подкрепява на болното легло; В болестта му Ти ще преобърнеш цялото му легло” (Псалми 41:1-3).

Някои от тези награди са *(1)* спасение във време на трудност; *(2)* божествено опазване; *(3)* божествена подкрепа; *(4)* изобилно благословение; *(5)* победа над враговете ни; *(6)* божетсвено изцерение; *(7)* отговори на молитвите ни; *(8)* божествено благоразумие; *(9)* светлина в мрака; *(10)* похвала в присъствието на светиите и ангелите в небето (**Матей 25:34-40; Притчи 28:27;11:25; Исаия 58:10**).

ПРИНЦИПИТЕ ЗА МОЛИТВА

(Матей 6:5-15; Лука 11:1-4; 18:1-8; 1 Солунци 5:17)

“И когато се молите, не бивайте като лицемерите; защото те обичат да се молят стоящи по синагогите и по ъглите на улиците, за да ги виждат човеците; истина ви казвам: Те са получили вече своята награда” (Матей 6:5)

Следващото християнско задължение, за което проповядва Христос, е молитвата. Христос подчерта задължителния характер на молитвата, когато каза: **“А ти, когато се молиш...”**. Вярващият, който не се моли, влиза в невероятно вътрешно противоречие. Един християнски проповедник беше казал, че *“човек не може да живее без да диша, нито душата може да живее, без да “издиша” своите желания към Бога”*. Той отива дори по-далече, като казва: *“Молитвата е път за душата към небето. Бог слиза към нас чрез Святия Дух, а ние се качаме към Него чрез молитва”*. Следователно молитвата е от първостепенна важност за победоносния живот и служение на християнина. Тя е победоносно оръжие във всекидневната битка на вярващия. Не е чудно, че апостол Павел наставлява вярващите да се молят непрестанно и постоянно (**1 Солунци 5:17; Римляни 12:12**).

А) Мотивът за молитва

Христос осъди превзетостта и лицемерието в молитвата. Тъй като молитвата е общение с Божеството, тя трябва да е фокусирана върху Бог, а не върху нещо тленно. Да се прави публична изява от молитвата е дело, което позори Бога и възпрепятства молитвите. Бог не признава лицемерите, които сладкодумно нареждат молитви на обществени места, симулирайки посвещение. Те се трудят за човешка похвала и ... за собственото си осъждение. Христос заключава, че такива човеци **“са получили своята награда”**. Затова те няма какво повече да очакват от Бога, защото са били вече възнаградени от възхвалите на слушателите си. Затова Господ предписа противоотрова срещу гордостта и суетната слава:

“А ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка, и като си затвориш вратата, помоли се на своя Отец, Който е в тайно; и Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде” (Матей 6:6)

Б) Начинът за молене

Друга отрова за силната молитва е напразното повторение.

“А когато се молите, не говорете излишни думи, както езичниците; защото те мислят, че ще бъдат послушани заради многото си говорене” (Матей 6:7)

Повечето мъртви религии обличат техните безжизнени молитви с одеждите на напразно повтарящи се думи, имащи вид на благочестие. Повечето от тия суетни повтаряния са всъщност безмислени за средно интелигентния поклонник. Това е съвсем ненужно за истинската жива вяра. Бог недоволстваше за лицемерите в дните на Исаия, нищо че те **“тия люде се приближават при Мене с устата си и Ме почитат с устните си, но са отстранили сърцето си далеч от Мене, и благоволенията им към Мене е по човешки поучения изучени папагалски”** (Исаия 29:13).

Вярващите трябва да осъзнаят, че не дължината на празното им повтаряне усилва тяхната молитва, а някои други фактори като: (1) вярата (**Марк 11:24**); (2) святостта (**Псалми 66:18**); (3) усърдието (**Яков 5:16**); (4) съкрушеното сърце и смирението (**Псалми 10:17**); (5) настойчивостта и упорството (**Лука 18:1-7**); (6) покорството (**Исаия 1:19; 1 Йоан 3:22**); (7) с цяло сърце (**Еремия 29:13**); (8) простителен дух (**Марк 11:25**); (9) в Святия Дух (**Юда 20**); (10) съгласие със словото и волята на Бога (**1 Йоан 5:14**).

В) Моделът за молитва

Господ отиде по-далеч и ни даде и модел за молитва. Не е правилно този образец да се наизустява и да се рецитира пред Бога винаги, когато вярващия се изправи на молитва, но трябва елементите на тази молитва да бъдат здраво установени в нашите молитви. Поучително е да разберем, че първите три елемента са свързани с прослава на Бога, а следващите три – с личните молби. Последният елемент включва преклонение, установявайки по този начин реда на приоритетите в нашите молитви: първо – отдаване слава на Бога, и, накрая – отдаване почит на Бога. Исус ни настави да търсим първо Божието Царство (**Матей 6:33**). Елементите на молитвата са следните:

(1) на първо място стои Личността, към Която се обръщаме с молитва (**Матей 6:9**);

(2) след това идва поклонението: **“Да се свети Твоето име”** (**Матей 6:9**);

(3) следващият елемент е очакване на Божието Царство и пълно покорство (**Матей 6:10**);

(4) на четвърто място идва прощението за всекидневния хляб (**Матей 6:11**). Тази молитва отразява пълната зависимост на вярващия от Божията благосклонност;

(5) и след това е молитвата за прошка (**Матей 6:12**). Грешникът трябва да се приближи при Бога със смирено разкаяние, да моли за прошка на греховете и за примирение чрез Святия Дух и чрез посредничеството на Христос, преди каквато и да е друга негова молитва да бъде приета. Вярващият трябва винаги да

изпитва себе си и да се моли да бъде издигнат до съвършения образ на Христа. Все пак, отговорът на тази молитва е предопределен от това дали този, който се моли, прощава на тези, които са го онеправдали.

(6) след това идва молитва за водителство във верния път, освобождение от тежки изпитания, изкушения и избавление от лукавия **(Матей 6:13)**.

(7) Накрая завършва с издигане суверенитета, силата и славата на Бога **(Матей 6:13)**.

Г) Значението на прощката

“Защото, ако вие простите на хората съгрешенията им, то и небесният ви Отец ще прости на вас. Но ако вие не простите на хората съгрешенията им, то и вашият Отец няма да прости вашите съгрешения”
(Матей 6:14-15)

В този послепис Христос направи авторитетно изказване, съвсем чуждо на религиозната вяра на фарисеите по онова време. Тъй като само поради Неговото покорство вярващите могат да се радват на Божията милост чрез божествена прошка на техните собствени грехове, то и те също трябва радостно да прощават и да забравят всички обиди и огорчения, с които някой ги е наранил. Допускайки, че в тялото Христово могат да възникнат ситуации, в които някой да се почувства оскърбен, Господ Исус ни учи да прощаваме, на тия, които ни огорчават. Това е решение за възможните недоразумения, които могат да възникнат при общението ни един с друг.

Вярващите биха могли по невнимание да наранят един друг. Някои от нашите действия не са директно водени от Бог и могат да наранят някои други вярващи. От друга страна, някои вярващи могат да отстъпят от вярата без навреме да го осъзнаят и, по този начин, да оскърбят техните братя и сестри. Оскърбленията идват, когато: (1) не се съобразяваме един с друг; (2) непрестанно съперничество; (3) или случаи на невнимателно и непредпазливо говорене в нашите всекидневни разговори.

Когато дойдат обидите, ние трябва да простим, както Христос е простил на нас. Такава простителност се проявява в неотмъстителна молитва за този, който ни е обидил, изявяваща Божият тип любов и безгранична простителност към него, както и отказ да се помнят грешните му деяния. Всяка отказана привилегия и всяко взаимоотношение трябва да бъдат възстановени. Злото трябва да бъде преодоляно чрез добро. Ако вярващият не прости, не може също и да очаква прошка от Бога.

НАЧИНЪТ ЗА ПОСТЕНЕ

(Матей 6:16-18; Исаия 58:5)

Подобно на другите християнски задължения, Христос определи поста като дълг на всеки християнин, като каза: **“А ти, когато постиш”** **(Матей 6:17)**. Постенето тук е представено като добър съпровод, придружаващ молитвата.

Постът представлява доброволно въздържане от храна със специфична духовна цел.

Практикуването на поста е старо почти колкото самото човечество. Още от Стария Завет, хора с най-различен социален статус (царе, пророци, свещеници, светии, грешници, жени и деца) търсеха лицето на Бога в свято разкаяние като се отказваха от храна, за да се отдадат на смирена молитва (**Левити 16:29-31; 23:27-32; Псалми 35:13**). Причините за пост са много (1) да се удържи прилива на божественото наказание (**2 Царе 12:16-23**); (2) да се предотврати божествения съд (**3 Царе 21:27**); (3) да се получи помощ във време на нужда или опасност (**Естир 4:1**); (4) да се възпре безпокойството и страха (**Даниел 6:18**); (5) да се помоли за божествена подкрепа във време на трудност (**Деяния 27:9,23**); (6) да се получи победа в духовна битка (**Матей 4:1-11**); (7) да се помоли за божествена подкрепа в служението пред Бога (**Деяния 13:1-3**).

Постът трябва да се разглежда по-скоро като фактор, който въздейства върху нашето сърце, отколкото като такъв, който променя или задвижва Бога. (1) Постът дисциплинира и смирява душата пред Бога (**Псалми 35:13; 69:10**); (2) Той потиска апетита и, по тоя начин, осигурява добро време за търсене на Бога (**2 Царе 12:16-23**); (3) Той фокусира вниманието ни върху Бог, изключвайки всичко друго; (4) Той е мощна подкрепа във време на изкушения; (5) Той ни помага да упражним сила над демоните (**Матей 17:14-21**) и (6) Той дава сила на молитвите ни.

Колкото и да е добър постът, той не ни е нужен, за да получим даровете на спасение, освещение и кръщение в Святия Дух. Всичко, което е нужно за получаването на тези християнски опитности, е вяра (**Лука 11:13**). Освен това трябва да се избягва прекалено продължителният пост, който може да ни причини здравословни проблеми (**1 Царе 14:24-30**). От нас се очаква да постим само докато физически се справяме и само с определена цел.

“А ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка, и като си затвориш вратата, помоли се на своя Отец, Който е в тайно; и Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде на яве” (Матей 6:6)

Господ накрая предупреждава срещу лицемерието и показността в поста. Фарисеите в дните на Христос открито се хвалеха с постенето си: **“Постя два ж в седмицата...”** (**Лука 18:12**). Когато постеха, те се държаха така, че всички да ги забележат, че постят. Целта им беше да получат от своите почитатели изобилен дъжд от похвали. Исус категорично осъди всяко нещо, което прилича на показност при постенето.

“А ти, когато постиш, помажи главата си и умий лицето си, за да те не виждат човеците, че постиш, но Отец ти, Който е в тайно; и Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде на яве” (Матей 6:17-18)

Когато вярващите постят, те трябва се погрижат също за своите тела и външен вид и да изглеждат добре, както обикновено, така че да скрият свящото си посвещение в поста и така да постигнат желаното разкаяние на душата.

Като се покоряваме на тези Господни принципи Бог ще бъде прославен, вярващите ще бъдат наставени и грешните ще бъдат изобличени за греховете си и обърнати към Бога.

1. Спомени някои от ръководните принципи на вярващия в даването.
2. Изброй някои от наградите, обещани от Бог на даващия християнин.
3. Каква противоотрова предлага Христос срещу гордостта и суетната слава на молитвата?
4. Изброй нещата, които дават сила на молитвата на вярващия.
5. Определи кои са елементите на Господната молитва.
6. Как може на практика един вярващ да демонстрира, че е простил на този, който го е наранил?
7. а) Изброй седем причини за пост.
б) спомени пет начина, по които постът може да въздейства върху състоянието на нашето сърце пред Бога.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Петрово	4	Исус Навиев	10
Вторник	..	5	..	11
Сряда	2 Петрово	1	..	12
Четвъртък	..	2	..	13
Петък	..	3	..	14
Събота	1 Йоан	1	..	15
Неделя	..	2	..	16

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ СРЕЩУ СВЕТСКИТЕ ГРИЖИ

Стих за запомняне: "Но внимавайте на себе си, да не би да натегнат сърцата ви от преяждане, пиянство и житейски грижи, и ви постигне оня ден внезапно като примка"

Лука 21:34

Текст: Матей 6:19-34

Светът е потопен в едно безкрайно препускане - надпревара за временни съкровища, човешко признание, одобрение и приемане. Тази надпревара спъва развитието на нашето поколение. В нашия урок тази седмица Христос предупреждава всички вярващи относно ламтежа за обогатяване. **"Защото Божието царство не е ядене и пиене, но правда, мир и радост в Светия Дух"** (Римляни 14:17).

Християните трябва да живеят чрез вяра. Божието Слово казва: **"и всяка ваша грижа възложете на Него, защото Той се грижи за вас"** (1 Петрово 5:7). Безпокойството и страхът от бъдещето водят началото си от неверие и липса на вяра в божественото провидение. Исус каза: **"... Не се безпокойте за живота си, какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тялото си, какво ще облечете. Не е ли животът повече от храната, и тялото от облеклото?"** (Матей 6:25).

СТРЕМЕЖ КЪМ ЗЕМНИ БОГАТСТВА

(Матей 6:19-23; Притчи 23:4; 1 Тимотей 6:6-10; Евреи 13:5)

Онези, които ламтят за богатството на този свят, неизбежно избират светът да бъде тяхната награда. Съкровищата, които пазим, може да са неща в сърцето ни, които са ни най-скъпи, или неща, с които не можем да се разделим лесно. Исус предупреди Своите последователи да не обвързват сърцата си, надеждата си и щастието си с нещата, които виждат, защото те са земни и кратковременни.

"Недейте си събира съкровища на земята, гдето молец и ръжда ги изядат, и гдето крадци подкопават и крадат" (Матей 6:19)

Както го обясняват библейските учени, това означава, че вярващите **не трябва (1)** да разчитат на славата на земните неща; **(2)** нито да ламтят за

натрупване на богатства за сметка на тяхната душа; **(3)** нито да се съсредоточават върху земни притежания; **(4)** нито да ги имат като решаващи за удовлетворението си в живота. И затова всеки вярващ трябва да направи мъдър избор в живота си (**Второзаконие 30:15; Еремия 21:8**).

Безразсъдството да трупаш земни съкровища се вижда от факта, че тях **"молец и ръжда ги изяжда, и ... крадци подкопават и крадат"**. Това отразява временния характер на земните притежания. Йов каза: **"Гол излязох из утробата на майка си; гол ще и да се върна там"** (**Йов 1:21**). Никой не прави изключение от това правило откак свят светува. За своето добруване християните трябва да търсят нещата, които са вечни и небесни, и да полагат в тях надеждата и удовлетворението си.

"Но събирайте си съкровища на небето, гдето молец и ръжда не ги изяжда, и гдето крадци не подкопават нито крадат; защото гдето е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти" (Матей 6:20-21)

Дълг на вярващия е да утвърди своето призвание и избиране като постави своите предпочетания в горните неща, а не в земните (**2 Петрово 1:10; Колосяни 3:2; Лука 12:19-21**). Безбожният стремеж за земни богатства е донесъл твърде много мъка, скръб и беди на онези, които са се предавали на него.

Хората имат различни причини да искат да станат богати на всяка цена. Затова те оправдават своите безразсъдни действия. Но Библията ни предупреждава: **"А които ламтят за обогатяване, падат в изкушение, в примка и в много глупави и вредни страсти, които потопяват човеците в разорение и погибел"** (**1 Тимотей 6:9**). Ако положим съкровищата си при Бога, нашето сърце ще бъде при Него. Ние можем да избегнем разорението и погибелта само, ако поставим надеждата и упованието си в Бога. **"Окото е светило на тялото; и тъй, ако окото ти е здраво цялото ти тяло ще бъде осветено"** (**Матей 6:22**). Някои обясняват, че тук **"окото"** означава: **(1) сърцето; (2) разбирането; (3) целите и намеренията**. Сърцето, което има благочестиви намерения, ще роди благочестиви дела. Но злонамереното сърце ще произведе дяволски и несправедни деяния. И ако нашето разбиране отсъжда вярно и праведно чрез съвестта ни, тогава то ще води в правилна посока нашите предпочитания и действия. Те ще бъдат **"напълно просветлени"** с благодат и утеха. Ако ли не, действията ни ще бъдат пълни със зло. Така също, ако нашите цели и намерения са чисти, за да прославим Бог и да търсим почит и благоволение пред лицето Му, тогава пътищата ни ще бъдат праведни. Но злите намерения водят до несправедност.

"Мамона" е интерпретация на сирийската дума **"печалба"** (**Матей 6:24**). Ако ние живеем живота си с едничката цел да спечелим земни богатства, тогава ще загубим небето. Ние не можем да преследваме земни богатства и в същото време да служим на Бога приемливо. Не можем да обичаме и двамата в един и същи

момент (**1 Йоан 2:15**). Истинските християни трябва да гледат да се издигат духовно, забравяйки земните неща.

БЕЗПОКОЙСТВАТА НА НЕВЯРВАЩИТЕ

(Матей 6:25-32,34; Псалми 55:22; Матей 7:7-11; Лука 12:22-30; Филипяни 4:6)

Някой е казал: *"Едва ли има друг грях, срещу който Господ Исус да е предупреждавал Своите ученици толкова сериозно и мащабно, колкото е греха на безпокойството, на полудяващите грижи за живота ни, направени в неверие"*. Това е гехът, който правим, когато пренебрегваме словото Му: **"...Не се безпокойте за живота си..." (Матей 6:25)**. Тук Господ **забранява**: **(1)** тревожните мисли, които измъчват душата ни, ограбват радостта от спасението ни, смущават съня ни и ни лишават от възможността да се чувстваме свободни; **(2)** мислите, които произхождат от неверие и липса на доверие в Бога. Бог е обещал да снабди всичко необходимо за живота на Своите деца. **"Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко що е потребно за живота и за благочестието, чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез Своята слава и сила... А Бог е силен да преумножи на вас всякакво благо, така щото, като имате всякога и във всичко това, което е достатъчно във всяко отношение, да изобилвате във всяко добро дело"** (2 Петрово 1:3; 2 Коринтяни 9:8).

Колкото повече вяра имаме, толкова по-малко ще ни въздействат грижите на тоя свят. Ние няма да се безпокоим за храна и облекло. Бог ни ги е обещал. Той се удовлетва в ония, които се надяват на Неговата милост. Вярващите могат да победят безпокойството само с действаща вяра. Ние трябва да осъзнаем, че нашият живот е много по-голямо благословение, отколкото материалните неща, необходими за прехраната ни. Живота е от Бог. Затова ние трябва да уповаваме на Бог за храната и облеклото си и да освободим себе си от всякакви смущаващи ни грижи за тях. Ако Бог ни пази от злото, на което сме изложени ежедневно, няма ли да снабди добрите неща, от които се нуждаем **(2 Петрово 2:9; Притчи 28:20)**?

Господ отива по-далеч като обяснява Божията грижа за много по-незначителни създания от човека.

"Погледнете на небесните птици, че не сеят, нито жънат, нито в житници събират: и пак небесният ви Отец ги храни. Вие не сте ли много по-скъпи от тях? И кой от вас може с грижене да прибави един лакът на ръста си? И за облекло, защо се безпокоите? Разгледайте полските кремове как растат; не се трудят, нито предат; но казвам ви, че нито

Соломон с всичката си слава не се е обличал като един от тях” (Матей 6:26-29)

Спокойствието и увереността, с която тези същества живеят живота си, е предизвикателство за Божиите деца днес. Техните очи са върху Бога и те чакат от Него без да се безпокоят, защото знаят, че Той е верен. Послушайте приятната песен на въздушните птици, които прехвърчат от дръвче на дръвче и от клонка на клонка. Те никога не се оплакват, нито недоволстват поради грижите за живота си, защото има Някой някъде, Който се грижи за тях! **"Вие не сте ли много по-скъпи от тях?"**. Някой е казал: *"Наследниците на небето са много по-скъпи от птиците по небето; те са по-благородни и възвишени създания и чрез вяра се издигат по-нависоко. Той е техният Създател и Господ, техният Собственик и Господар; но освен всичко това Той е техен Баща и те са Негови деца. Този, Който храни птиците си, със сигурност няма да държи гладни бебетата Си. Ако птиците уповават на Бащиното снабдяване, защо ти да не уповаваш на Него? Постъпвайки така, те имат по-малко грижи за утрешния ден; и по този начин те живеят по-радостно и свободно от всяко друго създание "*.

"Разгледайте полските кремове", колко изящни и свежи са те! Те са свободни от всяка грижа. И все пак **"...ниито Соломон с всичката си слава не се е обличал като един от тях” (Матей 6:29)**. Точно както не можем да напълним нашите хранителни складове с продоволствия чрез безпокойство, така също не можем да достигнем целите в живота ни чрез тревожна загриженост.

Както и да е, това не означава да бъдем напълно безгрижни, пренебрегвайки нашите законни задължения и занятия. Ние трябва да бъдем прилежни в работите си и, в същото време, да избягваме изкушението да ламтим за изобилието на земните богатства. Удовлетворението на човека е скрито в познанието и благодатта от Бога, а не в богатствата, притежанията и най-малко в изисканите облекла. Грешниците желаят тези неща и се стремят към тях просто защото те не знаят нищо по-добро. Те са невежи относно по-добрия път в живота. Те са чужди на познанието и благодатта от Бога, защото те живеят без Бога. Вярващите не трябва като грешниците да изпълват сърцата и ума си с грижи за този живот, но трябва да ги дават на Бога (**Филипяни 4:6; 1 Петрово 5:7**). Нашето добруване е грижа на Бога. Но ние трябва да подредим правилно приоритетите си, ако искаме Той да се намеси в нашата ситуация.

ПРИОРИТЕТИТЕ НА ПРАВЕДНИЯ

(Матей 6:33; 5:6; Лука 12:31-32; Филипяни 3:7-14)

"Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави" (Матей 6:33). Религиозните цели остават безплодни упажнения, ако в края им не стои небето. Ние трябва да търсим нещата, които са Христови, повече от което и да е друго нещо. Святостта трябва да е наша парола

и начин на живот, а небето трябва да е наша цел и крайна спирка. Темата за вечното ни жилище и за щастието на душата ни трябва да е основа на мислите ни, когато сме будни и когато спим.

Животът ни трябва да е изцяло посветен на Бога. Най-безопасния и сигурен начин да получим това, което ни е необходимо в живота, е да търсим **"Неговото царство и Неговата правда"**. Апостол Павел казва: **"за да позная Него, силата на Неговото възкресение, и общението в Неговите страдания, ставайки съобразуван със смъртта Му ... Не че съм сполучил вече, или че съм станал вече съвършен ... пускам се към прицелната точка за наградата на горното от Бога призвание в Христа Исуса ..."** (Филипяни 3:10,12,14). Благочестието със задоволство е по-голяма печалба от всичко, което можеш да притежаваш на тая земя. Погрешно подредените приоритети в живота са основната причина, поради която мнозина не успяват да преживеят християнски опитности като обръщане от греха, освещение и кръщение в Святия Дух, които Бог е направил възможни за всеки човек.

Божиите деца трябва да се стремят към праведност и да търсят Божията слава във всяко нещо, което правят. Всичко друго ще ни се прибави. **"Блажени които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят"** (Матей 5:6). Нека не искаме наведнъж това, което Бог иска да ни даде постепенно. Също така, нека да не вземаме назаем проблеми от утрешния ден, тъй като проблемите на днешния ден са достатъчно, за да ни натоварят: **"...доста е на деня злото, което му се намери"** (Матей 6:34).

1. Какво има предвид Библията, когато говори за съкровищата, които ние си събираме?
2. Защо е глупаво да си събираме съкровища на земята?
3. Обясни какво означава "окото" и "Мамона".
4. Каква е опасността от безпокойството на християните за храната и облеклото им?
5. Какъв урок можем да научим от небесните птици и тяхната пълна зависимост от нашия небесен Баща?
6. Какво трябва да е отношението на християните относно Божията предвидливост?
7. Кой е ключът, който отключва врата на изобилието за всяко добро нещо в живота на вярващите?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Йоан	3	Исус Навиев	17
Вторник	..	4	..	18
Сряда	..	5	..	19-20
Четвъртък	2 Йоан	1	..	21-22
Петък	3 Йоан	1	..	23-24
Събота	Юда	1	Съдии	1-2
Неделя	Откровение	1	..	3

Урок № 23

ОПАСНОСТТА ОТ ЛИЦЕМЕРИЕТО И ТЪРСЕНЕТО НА ГРЕШКИ

Стих за запомняне: "Така са пътищата на всички, които забравят Бога; И надеждата на нечестивия ще загине"

Йов 8:13

Текст: Матей 7:1-6

В този урок ние ще разгледаме някои от наставленията на нашия Господ Исус Христос в Проповедта на планината. В нашия текст Господ осъжда критикуващия дух, който търси грешките на другите и безмилостно ги заклеява. **"Не съдете, за да не бъдете съдени"** (Матей 7:1). Осъдителният човек привлича осъждение върху себе си. Само една причина води до тежки последствия, ето защо трябва да се избягва като чума. **"Защото с каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят, и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери"** (Матей 7:2).

Нашият Господ Исус завърши това поучение с ярка илюстрация на безумието на лицемерите в притчата с **"изваждането на съчицата"** (Матей 7:3-4; Лука 6:41-42). Все пак, във всичко това, Господ не пропускаше нуждата да бъдем точни в преценката си между доброто и злото, между святото и несвятото (Матей 7:6). Този урок е един призив към християните да общуват с другите в любов, смирение и мъдрост за собственото си добро и за доброто на другите.

ИЗОБЛИЧАВАНЕ НА ЛИЦЕМЕРИЕТО И ТЪРСЕНЕТО НА ГРЕШКИ

(Матей 7:1,3-4; 23:24-25,27-28; Лука 12:56; 11:44)

"Не съдете..." (Матей 7:1). Това е строго предупреждение от Исус, Който основателно **"ще съди тайните дела на човеците"** (Римляни 2:16). Все пак, напълно ли е забранено на хората да съдят? Писанията не говорят точно това. Апостол Павел, вдъхновен от Святия Дух, написа на църквата в Коринт:

"Когато някой от вас има нещо против другия, смее ли да се съди пред несправедните, а не пред светиите? ... Казвам това за да ви направя да се засрамите. Истина ли е, че няма между вас ни един мъдър човек, който би могъл да отсъди между братята си" (1 Коринтяни 6:1,5)

Но по-късно, в същото писмо, той съветва: **"От пророците нека говорят само двама или трима, а другите да съдят"** (1 Коринтяни 14:29, KJV), показвайки че **"не съдете"** не е забрана да се съди всяко лошо и грешно нещо. Тя по-скоро ни забранява постоянно да се оглеждаме за грешки у другите, с цел да ги изобличим със суров критикарски дух, който не познава милост. **"Защото съдът е немилостив към този, който не е показал милост. Милостта тържествува над съда"** (Яков 2:13).

Търсачите на грешки, най-често трябва да ги търсят в себе си. Те може би правят това, за да създадат впечатление, че те са къде-къде по-добре. Критичността им е само фасада. Критикарите могат да имат някои скрити цели, особено да спечелят благоволенieto и одобрението на другите, докато ходят насам-натам съдейки някого. Всъщност, търсачите на грешки са лицемери. Такъв беше случаят с младия княз Авесалом, който искаше да свали от трона баща си, цар Давид. Той остави мнозина от израилтяните с впечатление, че може да съди хората много по-добре, отколкото баща му правеше това.

"Авесалом още казваше: Да бях само поставен съдия на тая страна, за да идва при мене всеки, който има спор или дело, та да го оправдавам! И когато някой се приближаваше да му се поклони, той простираше ръка та го хващаше и го целуваше. Така постъпваше Авесалом с всеки израилтянин, който дохождаше при царя за съд; и по тоя начин Авесалом подмамваше сърцата на Израилевите мъже" (2 Царе 15:4-6)

Търсачите на грешки и лицемерите не виждат своите грешки, а се съсредоточават върху грешките на другите. Исус ги изобличи, като каза:

"И защо гледаш съчицата в окоето на брата си, а не внимаваши на гредата в твоето око? Или как ще речеш на брата си. Остави ме да извадя съчицата из окоето ти; а ето гредата в твоето око?" (Матей 7:3-4)

Ние не можем да поставяме себе си в ролята на морални кръстоносци, докато ние сме поразени от морални проблеми. Никой, който живее в грях, независимо от висотата на положението, което заема в обществото или в църквата, няма право да носи Библията и да проповядва на другите да се покаят от греховете си, докато той противоречи със собствения си живот на евангелието, което проповядва. Родителите, настойниците, младежките и детските ръководители, имат нужда постоянно да изпитват собственото си поведение и говорене, тъй като един лош пример може да унищожи всички принципи, които се опитват да предадат на младите.

Примерите на лицемери и търсачи на грешки изобилстват в Библията. Книжниците и фарисеите слагаха силно ударение върху десетъците, но пренебрегваха **"по-важните неща на закона - правосъдието, милостта и верността"** (Матей 23:23). Те също доведоха при Господ една жена, хваната в

самия акт на прелюбодейство, за да бъде осъдена от Исус, докато самите те бяха грешници (**Йоан 8:3-11**). Юда Искариотски осъди действията на Мария, когато тя помаза нозете на Исус с ароматно миро, защото то можело да се продаде за много пари, които да се раздадат на сиромасите; а самият той беше крадец. Той би могъл да открадне част от парите (**Йоан 12:3-6**).

ОПАСНОСТТА ОТ ЛИЦЕМЕРИЕТО И ОТ ТЪРСЕНЕТО НА ГРЕШКИ (Матей 7:1-2; 23:14; Числа 12:1; 2:1-2,5,9-12; Йов 8:13)

Лицемерите и търсачите на грешки се сблъскват с опасността от осъждане, не задължително от хората, но от Бога.

“Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото с каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят, и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери”
(Матей 7:1-2)

Божият съд над Мариам, която се съюзи с Аарон, за да намерят грешка в женитбата на Мойсей, служи за подходящ пример за надвисналата опасност (**Числа 12:1-2,5,9-12**). Исус произнесе проклятие и осъждане върху книжниците и фарисеите за тяхното лицемерие (**Матей 23:14-16,27-33**). Обвинителите на Даниил във Вавилон, които търсеха да намерят грешка в него, бяха хвърлени на лъвовете в ямата и бяха изядени, докато Даниил беше избавен от Бога (**Даниил 6:4-9,22-24**). Лицемерието на Анания и Сапфира ги доведе до преждевременна смърт (**Деяния 5:1-10**). Лицемерието и търсенето на грешки водят след себе си голяма опасност. Всеки християнин, който осъзнае, че се е забъркал в такова поведение, трябва да знае, че стъпва на опасна плоскост и трябва да се покае преди да е станало твърде късно. Вечното наказание в огненото езеро очаква всички грешници, включително лъжците, лицемерите и търсачите на грешки, които са пропуснали да се покаят навреме.

Това, все пак, не означава, че ние не може да различаваме между добро и зло, между свято и несвято (**Матей 7:6**). Например, ние не можем да позволим грешници и отстъпници от вярата да служат на евангелието или да носят каквато и да е отговорност в Божия дом. Това е свещено задължение (**Исаия 52:11; 1 Коринтяни 6:15-17**). Такива хора трябва да бъдат освободени от задълженията си.

РЕШЕНИЕ СРЕЩУ ЛИЦЕМЕРИЕТО И ТЪРСЕНЕТО НА ГРЕШКИ (Матей 7:1,5; Йоан 7:24; 1 Йоан 1:9)

“Не съдете...” Възможно ли е това? Да! Чрез новородението нашата природа може да бъде променена и да ни направи да обичаме хората. Вместо да

намираме грешки в тях, ние се отнасяме към тях с чистота и състрадание. Новото раждане в Христос също ще изкорени склонността ни към лицемерие, **"Лицемерецо, първо извади гредата от твоето око, и тогава ще видиш ясно за да извадиш съчицата от братовото си око"** (Матей 7:5). Слепецът не може да води друг слепец. И двамата ще паднат в ямата. Това е добро основание за лицемера да се обърне към Спасителя за истинска промяна чрез покаяние. След това, той не бива никога да позволява този порок да се върне обратно. Твоята "грета" може да е гордост, злоба, присмехулство, клюкарство, гневливост, алчност или свадливост. Каквото и да е, трябва да бъде **"извадено"**. Покаянието е единствения изход. Когато Аарон и Мариам съгрешиха, покаянието беше това, което донесе Божията милост над Мариам (Числа 12:11-14). Изповядването на греха носи прошка и очистване. **"Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда"** (1 Йоан 1:9).

1. Кой вид осъждане забрани Господ?
2. Спомени някои примери за лицемери и търсачи на грешки в Библията.
3. Как ще наречеш човек, който проповядва срещу злото, докато тайничко го върши?
4. Защо мислиш, че някои хора, дори и измежду т. нар. християни, се занимават с търсене грешки у другите?
5. Възможно ли е да победим поведението на лицемерие и търсене на грешки? Ако да, как?
6. Какъв е краят на всеки лицемер и търсач на грешки?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Откровение	2	Съдии	4
Вторник	..	3	..	5
Сряда	..	4	..	6
Четвъртък	..	5	..	7
Петък	..	6	..	8
Събота	..	7	..	9
Неделя	..	8	..	10-11

НЕБЕТО - СЪДБАТА НА СВЕТИИТЕ

Стих за запомняне: "Защото знаем, че ако се развали земният ни дом, телесната скиния, имаме от Бога здание на небесата, дом неръкотворен, вечен"

2 Коринтяни 5:1

Текст: Откровение 21:1-27

Темата за Небето винаги е била орбитата, около която са кръжали всички надежди и очаквания на истинските вярващи от дните на ранната църква дори до днес. Тя е била и продължава да бъде причината за всичката им ревност и устояване. Мисълта за Небето е опората, върху която сме утвърдили нашето посвещение към Божието царство.

Когато последователите на Исус бяха разтревожени и наскърбени, Неговите най-чудесни и утешителни послания към тях бяха относно реалността на Небето, Неговото завръщане и Неговото лично присъствие с тях във вечните им жилища. Той, Който ни спаси, ще ни приготви също и място, наречено Небе. Каква загриженост! В покварения свят, противен на Бога, където няма нито сигурно място за живеене, нито място за безопасна почивка, все пак има надежда! Има сигурен дом горе, където ни е осигурено вечно общение със светиите и нашия Изкупител. Това място се нарича Небе. Това е окончателната съдба на всички светии.

ОПИСАНИЕ НА НЕБЕТО

С думата Небе най-просто описваме бъдещото благословено състояние на светиите. Все пак Небе не е просто състояние, а място. Небето надвишава всяко описание. То ще се окаже много повече и от най-красивите ни мечти; повече от всичко, което сме могли да си представим. Всеки друг опит за описание извън това, което ни дава Писанието, е обречен да бъде суетен.

Небето е място на красота и слава. В нашия текст апостол Йоан, който видя откровение от Бога, описва Новия Ерусалим. Описанието на небесния град е извънредно величествено и славно. Казва се, че в него обитава **"Божията слава"**. Светлината му е като на най-скъпоценен камък, **"като яспис, прозрачен като кристал"**. И има дванадесет порти, които носят имената на дванадесетте Израилеви племена.

Новият Ерусалим сияе в красотата си. Основите на стените на града са украсени с всякакви скъпоценни камъни – яспис, сапфир, халкидон, смарагд,

сардоникс, сард, хрисолит, вирил, топаз, хрисопрас, яцинт, аметист. Всяка една от дванадесетте порти на града представлява огромен бисер. Улиците на града са направени от чисто злато. Няма храм, защото Божият трон се разкрива в цялата си слава. Няма и светило, защото ненадминатата светлина на Божията слава осветява града. Тук раят е възстановен и реката на живота тече свободно. Картината на небесния град разкрива ненадминатата красота на вечната съдба на вярващите.

В Евреи четем: **"Защото оня, който е влязъл в Неговата почивка, той си е починал от своите дела, както и Бог от Своите Си. Затова нека се постареем да влезем в тая почивка, за да не падне някой в това, да дава същия пример на неверие"** (Евреи 4:10-11). Небето е място на почивка. В Небето ще си починем от всичките ни дела, трудове и грижи. Макар и в небето да няма безработица, все пак нашите действия няма да ни носят умора, изтощение и оттегчение. **"Няма да огладнеят вече, нито да ожаднеят вече, нито ще ги удари слънцето, нито някой пек"** (Откровение 7:16).

Какво красиво, вдъхновяващо и поучително описание на небесния град ни е дадено в нашия текст. Славата, която е положена пред вярващите, не може да бъде проумяна. **"Възлюбени, сега сме Божи чада, и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни Нему, защото ще Го видим както е"** (1 Йоан 3:2).

ДОСТОЕН ЗА НЕБЕТО

(Откровение 19:1,6; 21:7,27; Йоан 14:1-3)

За да живееш завинаги в този славен дом, трябва днес да вземеш решение. Грешниците трябва да решат да се покаят. Отпадналите от вярата трябва решително да търсят възстановяването си. Вярващите трябва да решат да живеят живот на победа. **"Който побеждава, ще наследи тия неща; Аз ще му бъда Бог, и той ще Ми бъде син"** (Откровение 21:7). Ние трябва да побеждаваме света (1 Йоан 5:4-5; 2:15-17) и Сатана (Откровение 12:11). Фалшивите пророци, грехът и злото не трябва да вземат власт над нас. Трябва да избягваме всяка проява на зло (1 Солунци 5:22; Римляни 12:17-21). Независимо какви гонения, изпитания или изкушения ще имаме, ние трябва да надделеем, за да пристигнем в това славно убежище и да направим Небето наше вечно пристанище. Нуждаем се от святост, безупречност, молитва, бдение и любов.

Грешникът трябва да жадува за праведност и спасение. **"И който е жаден нека дойде. Който иска, нека вземе даром водата на живота"** (Откровение 22:17). Ще бъде фатално, ако някой пропусне това славно пристанище. Скъпоструващ пропуск с вечни последствия!

Небето не е запазено само за 144 000, както някои секти погрешно поучават (Откровение 7:9). Изгубените в греха невярващи ще отидат в ада, а всички онези, които са спасени, ще отидат в Небето (Матей 25:46).

В сърцето на всеки вярващ пребъдва блажената надежда за вечен живот в Небето. Това очакване държи вярващите бдителни в един живот на победа, усърдно работене и самопожертвувателно служение. Мисълта за влизането в Небето дава на вярващия сияйна надежда. Блажената радост от предвкушването на небесната слава също пази ума на вярващия съсредоточен върху горното, а не върху земното.

Надеждата за Небето не е илюзия, нито начин да избегнем действителността. Това е надежда, за нещо сигурно и истинско. Забележете увереността, с която Исус ни говори за нея: **"ако не беше така, Аз щях да ви кажа"** (Йоан 14:2). Това е надежда, основана върху неизменното обещание на Господ, Който Сам дойде от Небето. Всеки вярващ трябва да е напълно убеден в свършената сигурност на нашата надежда за вечността. Тя ще ни води по дългия път на благоразумния християнски живот, изпълнен с енергия и победи.

Небето е не само награда за вярващия. То е завършека на изкупителното Божие дело. Мисълта, че ще живеем в Божието присъствие, е къде-къде по-привлекателна от факта, че ще живеем на великолепно място. Целта на нашето изкупление е да имаме с Бога общението, което човекът имаше преди падението. Само в Небето ние можем да се насладим свършено на такова пълно общение с Бог. Колкото по-дълго оставаме тук, на земята, толкова по-жадни ставаме за това пълно духовно преживяване, което е наша откупена привилегия. Всичките ни трудове, изпитания и наранявания ще приключат в Небето. Ще дойде времето, когато изкуплението ни ще бъде доведено до край и ще получим награди за нашето вярно, самопожертвувателно и себеотрицателно служение.

Колко много хора глупаво са отхвърлили Божието предложение за спасение само заради светска печалба. Каква загуба само – да пропуснеш красотата, изобилието и славата на Небето, заради грохота, шлаката и боклука на тоя свят. Не бихме казали, че някой прави добър избор, ако предпочете плявата пред житото. **"Понеже какво се ползува човек като спечели целия свят, а изгуби живота си? Защото какво би дал човек в замяна на живота си?"** (Марк 8:36-37).

Светът, с всичката си ослепителна, но мимолетна слава, не е нашето пристанище. Нашата цел не е дори гроба: прицелната ни точка е Небето. Това, което очакваме е вечния ни дом, където ще живеем завинаги в присъствието на Бог-Отец и Господ Исус Христос. **"Но на дело желаят едно по-добро отечество, сиреч, небесното; затова Бог не се срамува от тях да се нарече техен Бог, защото им е приготвил град"** (Евреи 11:16).

РЕШЕНИЕ ЗА НЕБЕТО

И все пак, да поучаваш невярващите за красотата и славата на Небето е като да обясняваш на спял човек красотата на цветовете. За да влезем в Небето, първо трябва да живеем свят живот тук на земята. Достъпът до Святия Град се основава

единствено на чист и свят живот тук, на земята, защото Библията казва: **"И в него никак няма да влезе нещо нечисто, нито оня, който върши мерзост и който лъже, а само записаните в книгата на живота на Агнето"** (Откровение 21:27).

"Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който според голямата Си милост ни възроди за жива надежда чрез възкресението на Исуса Христа от мъртвите, за наследство нетленно, неоскверняемо, и което не повяхва, запазено на небесата за вас" (1 Петрово 1:3-4). Наследството на вярващите се пази на Небето. И твой дълг е да не допуснеш нищо в живота си, което да ограби наследството ти. Не чакаме ли времето, когато ще се присъединим към небесното хваление с думите: **"И четирите живи същества, имащи по шест крила, бяха пълни с очи изоколо и извътре; и те не престават денем и нощем да казват: Свет, свет, свет е Господ Бог Всемогъщия, Който бе и Който е, и Който ще бъде... Достоен си, Господи наш и Боже наш, да приемеш, слава, почит и сила; защото Ти си създал всичко, и поради Твоята воля всичко е съществувало и е било създадено"** (Откровение 4:8,11).

1. Какво е 'Небето' и къде се намира то?
2. Дали Небето е запазено само за 144 000, както учат някои?
3. Опиши накратко красотата и славата на Небето.
4. Какви са изискванията за влизането в Небето?
5. Коя е блажената надежда на вярващите?
6. По какъв начин мисълта за Небето помага на вярващите?
7. Как някой може да бъде сигурен, че ще успее да влезе в Небето?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Откровение	9	Съдии	12-13
Вторник	..	10	..	14-15
Сряда	..	11	..	16
Четвъртък	..	12	..	17-18
Петък	..	13	..	19
Събота	..	14	..	20
Неделя	..	15	..	21

Урок № 25

ГРАБВАНЕТО И ВТОРОТО ИДВАНЕ НА ХРИСТОС

Стих за запомняне: "...после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем всякога с Господа..."

1 Солунци 4:17

ТЕКСТ: 1 Солунци 4:13-18; 5:1-11

В цялото Писание за нищо не се говори с такава радост, с каквато се говори за Грабването и Второто Пришествие на Христос - нашата тема тази седмица. Грабването на светиите, възвестено от зова на тръбата при появяването на Христос във въздуха, е първата фаза на Второто Пришествие на Христос. Макар Грабването често да е споменавано като Второто Идване на Христос, всъщност то е една първоначална фаза, когато Христос просто ще се появи във въздуха и ще грабне само готовите светии.

Грабването, както и неизбежното Второ Идване на Христос, със сигурност предстоят. Грабването ще се случи преди Второто Пришествие на Христос. При Грабването Христос ще се появи във въздуха. При Второто Пришествие Той ще стъпи с нозете си на Елеонския хълм. Грабването е настоящото очакване на светиите. Това е следващото събитие в Божия календар за диспенсацията на Църквата. Всъщност, всички събития, водещи към появяването на Исус Христос във въздуха, за да грабне светиите Си, са вече минали. Това може да се случи всеки момент и светиите трябва да бъдат подготвени.

ПОДГОТОВКА НА СВЕТИИТЕ ЗА ГРАБВАНЕТО

(1 Солунци 5:4-8; Матей 24:44; Марк 13:35; Лука 19:13; 1 Тимотей 6:14)

Вярваме, че нищо не е от по-голямо значение за един вярващ, от това да знае какъв вид, характер, поведение и живот трябва да води, за да се подготви и да бъде винаги готов за Грабването. Почти винаги, когато Библията споменава Грабването, заедно с това предупреждава и дава инструкции за необходимата подготовка. Всъщност, в цялото пророческо Писание се вижда спешната нужда от бдителност и опасността от това да задремеш и да се провалиш в посвещението си към Христос.

Върху бдителността винаги е било поставяно силно ударение като важна част от подготовката на светиите за Грабването. Щом светиите се приготвят за идването на Господа, те трябва да бъдат трезви. Не можем да отделим бдителността от здравомислието. Ние няма да можем да запазим здравомислието си, освен ако не бъдем бдителни; и ако не бъдем здравомислещи, не бихме могли да бдим дълго. Да бъдем трезви и будни е не само уместна черта на християнския характер, но и привилегия, тъй като сме **"синове на деня"**, защото **"които спят, нощем спят, и които се опиват, нощем се опиват"** (1 Солунци 5:5,7).

Апостолите също припомниха заповедта на Господа относно бдителността. Петър увещаваше християните: **"живейте разумно и трезвено, за да се предавате на молитва"** (1 Петрово 4:7); Йоан писа: **"Блажен оня, който бди"** (Откровение 16:15); и Павел съветва: **"Бдете, стойте твърдо във вярата... укрепявайте се"** (1 Коринтяни 16:13). Бдителността е висш дълг на християнина, **"нощта премина, а денят наближи"** (Римляни 13:12). Християните не трябва да дремят или да се задоволяват с мъгляви видения за земна слава; те винаги трябва да бдят. Това предупреждение е отправено към всички хора от всички времена: **"А каквото казвам на вас, на всички го казвам: Бдете"** (Марк 13:37).

Усърдното работене е също част от подготовката на светиите за идването на Христос. Неговата заповед е: **"Търгувайте с това докле дойда"** (Лука 19:13). Работата и бдението вървят ръка за ръка; ние трябва да сме подобни на юдеите от дните на Неемия, които градиха стените на Ерусалим въоръжени, за да се пазят от враговете си. Нашият Господар ни поставя в центъра на опасностите, не за да ни обезкуражи, а за да изостри нашата бдителност. Всички трябва да работим и да бдим, за да стане явно при пришествието Му, че сме уважили Неговото поръчение.

Здравомислието се отразява сериозно върху облика на християнския живот. Християните трябва да бъдат сериозни и щастливи, здравомислещи и радостни. Петър писа: **"А краят на всичко е наближил; и тъй, живейте разумно и трезвено, за да се предавате на молитва"** (1 Петрово 4:7).

Целта на нашата подготовка е да се окажем достойни, когато Той дойде за Неговите светици (1 Солунци 4:16-17). Има стил на живот, присъщ на светиите, които ще бъдат грабнати при идването на Христос. Онези, които Го чакат, са посветени, служещи и искрени светици. Господ няма да вземе при грабването фалшивите християни. Само истинските светици ще бъдат грабнати! Господ няма да вземе шумни, посветени наполовина, хладни, порочни или страхливи църковни посетители. Само истинските светици ще бъдат грабнати! Помнете, че Господ идва скоро. **"И всеки, който има тая надежда на Него, очиства себе си, както е Той чист"** (1 Йоан 3:3).

Бъдещото идване на Христос естествено ни води обратно в разсъждения за Неговото Първо пришествие. Светът чака дълго за Първото пришествие на Христос. Патриарсите го чакаха с нетърпение, но само чрез вяра; пророците го видяха, но само във видение; светиите въздишаха за Неговото тържествено

идване, но имаше още много време, преди това да стане, и те умираха без да видят изпълнението на обещанието. И както тогава Божии хора чакаха с нетърпение, така и ние днес силно копнеем за Второто идване на Христос; чакаме и бленуваме за него като ден на окончателно изкупление. Ние го очакваме като деня, в който най-накрая ще се съберат у дома всички братя и сестри в Христа, защото **"и други овце имам, които не са от тая кошара, и тях трябва да доведе"** (Йоан 10:16). В очакване на блаженото ни съединение с нашия Господ и Спасител, ние казваме: **"Дойди, Господи Исусе!"** (Откровение 22:20).

Второто идване на Христос е блажената надежда на всички умити с кръвта християни, които съставляват Църквата, Тялото Христово. И всеки ден очакването ни за благословената поява на Господа се подновява. Има някои деноминации, които не са склонни да вярват в буквалното идване на Христос. Но те трябва, все пак, да си спомнят, че и на юдеите им беше трудно да повярват в Първото идване на Христос. Великите учени и теолози в дните на Исус не приеха Исус като обещания Спасител, въпреки че свещените книги разкриваха, че Исус е обещаният Изкупител, предречен от пророците и че в Него буквално се изпълняваха пророчествата. Със сигурност при Господното идване някои модерни теолози ще разберат, че грешат, подмамани от техните фалшиви "основания".

Както и да е, нас няма да ни изненада фактът, че Христос ще дойде отново съвсем буквално и видимо. Пророчествата за Неговото първо идване бяха буквално изпълнени. Тогава защо Старозаветните и Новозаветните пророчества за Неговото второ идване да останат неизпълнени? Един проповедник в заключение по темата за Второто пришествие на Христос писа: *"Исус ще дойде отново по същия буквален начин, по който дойде първия път. Всяко друго тълкувание на Второто идване противоречи на Писанието"*. Второто идване на Христос е неизбежно. То може да се случи по всяко време. Христос може да дойде във всеки момент. Приближаването на този неизбежен факт е славната надежда на Църквата. В Новият Завет един от всеки двадесет и пет стиха има връзка с Второто идване на Христос. И темата за Второто идване е спомената на повече места, отколкото темата за личното спасение чрез вяра.

НЕИЗБЕЖНОСТТА НА ХРИСТОВОТО ИДВАНЕ

(1 Солунци 4:15-17; Йоан 14:2-3; Деяния 1:10-11; Даниел 7:13-14; 2 Солунци 1:7-10; Откровение 1:7)

Ако почитаме и приемаме думите на Исус, на Неговите ангели и на Неговите апостоли, изобщо няма да става дума за поставяне под съмнение или опровергаване на това велико събитие – Второто идване на Господа. Сам Исус пръв увери Своите последователи относно Второто Си идване. Той успокои притеснените и измъчвани светии с най-чудесното и утешително послание, че Той лично ще се върне отново и че ще обитават завинаги с Него в дома на Отца. Йоановото свидетелство за това е следното: **"Да се не смущава сърцето ви;**

вие вярвате в Бога, вярвайте и Мене. В дома на Отца Ми има много обиталища; ако не беше така, Аз щях да ви кажа, защото отивам да ви приготвя място. И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, тъй щото гдето съм Аз да бъдете и вие” (Йоан 14:1-3).

По времето на Неговите изпитания, Исус отново даде уверение за Неговото завръщане. Това беше пророчество от самите уста на Господа. Той заяви с увереност: **“и ще видите Човешкия Син седящ отдясно на силата и идещ с небесните облаци” (Марк 14:62).**

В добавка към личното обещание и пророчество на Исус, Неговото Второ идване беше оповестено от ангели при Неговото възнесение: **“така ще дойде както Го видяхте да отива на небето” (Деяния 1:11).** Ангелската вест, че Исус ще дойде отново по същия начин, по който се и възнесе, не оставя никакво съмнение по въпроса за личното и видимо завръщането на Исус в тяло. Нашият Господ несъмнено ще дойде!

Апостолите, особено Павел, придадоха завършен вид на учението за Христовото идване. Павел тържествено заяви: **“Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба; и мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред; после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем всякога с Господа” (1 Солунци 4:16-17).** Йоан, възлюбеният апостол, също говори за идването на Христос. Той се обърна към Църквата с невероятното насърчение, че **“още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни Нему, защото ще Го видим както е” (1 Йоан 3:2).**

НЕИЗВЕСТНОСТТА НА ВРЕМЕТО НА ХРИСТОВОТО ИДВАНЕ

(Матей 24:27,36; Лука 12:40; 1 Солунци 5:1-3)

Думите, които Духът избра, за да ни опише Второто идване на Христос, ни уверяват в неизбежността на това събитие. Във **2 Солунци 5:2** Святият Дух ни казва чрез ръката на Павел **“защото вие добре знаете, че Господният ден ще дойде като крадец нощем”.** Христовото идване е оприличено на идването на крадец нощем. Както крадците идват в най-тъмната част на нощта, когато никой не ги очаква, така ще бъде и идването на Господа. Крадците идват потайно посреднощ, когато хората най-малко очакват някаква опасност. Макар и сигурно, времето на идването на Господ Исус не е конкретизирано.

Павел използва аналогията с жена в родилни мъки, за да покаже на Църквата, че Идването на Господа предстои неизбежно, ще стане внезапно и незначайно кога. **“Когато казват: Мир и безопасност! тогава ще ги постигне внезапно погубление, като болките на непразна жена, и никак няма да избягнат” (1 Солунци 5:3).** Точно както за бременната жена се знае, че ще

дойдат родилните ѝ мъки, но не се знае точния ден или час, така ще бъде и идването на Господа. Ние разпознаваме времената, но не и точното време, ден или час. Христос каза, че дори Той не знае точния ден, нито даже ангелите. Времето на Христовото идване не е открито на човечите. Само Бог Отец знае, кога Господ Исус ще дойде във въздуха.

ЗНАЦИТЕ ЗА ХРИСТОВОТО ИДВАНЕ

(Матей 24:3-14, 32-39; Лука 21:24-36; 2 Тимотей 3:1-5,7)

Докато конкретното време на Идването на Христос е неизвестно за нас и не може да бъде узнато, то на нас ни е дадена възможността със сигурност да разпознаваме времената, защото Господното пришествие ще бъде предизвестено от знамения. Тъй като Христос знае повече за идването Си отколкото всеки друг, то от Неговите думи можем да си изградим добра картина за знаците, предхождащи това велико събитие.

Периодът преди Грабването и Голямата скръб формира т.нар. последни времена или последни дни. И знаменията, които характеризират този период, са знаменията, оповестяващи Второто идване на Господа.

Нашият Господ не ни остави в съмнение относно знаменията, които предшестват Неговото идване. Един християнски автор е писал: *"Дългата пророческа беседа на Христос, записана в Матей, Марк и Йоан, по която всеки от тях е добавял нови детайли, показва че оригиналната проповед е била дори по-дълга, от това, което ни представя който и да е от записите ѝ"*.

Докато отговаряше на трите важни въпроса, зададени от последователите Му, Господ каза: **"Но понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее"** (Матей 24:12). Това живописно описание на социалните условия в последните времена е и мрачно, и плашещо. Беззаконието, егоизмът, алчността, социалната несправедливост са все знаци за Христовото идване.

По-нататък, в посланията на апостол Павел, намираме още знаци за идването на Господа. Във **2 Тимотей 3 гл.** Павел говори, че с приближаване на Христовото идване, обществото ще се отклони от установения от дълго време ред в него.

"Последните дни", за които Павел пише, не са плод на неговото въображение. Той пише това, което му е открито от Бог. Забележете разрушителната сила на егоизма. Тя е дяволска. Тя отделя християните от Божията любов. Себелюбивите ще мразят добрите хора, които държат на праведността и благочестието. Забележете също, че прогреса на познанието е знак за идването на Христос (**Даниил 12:4**). Последните дни ще бъдат дни на културен, научен и технологичен прогрес, въпреки че обществото ще бъде завладяно от духовно невежество. Въпреки че Господ Исус и Неговите апостоли ни предупредиха относно измамниците, хиляди ще се отклонят след фалшиви пророци и учители. Всъщност, широко разпространената заблуда за номиналното

християнство е също един от знаците на последните времена, които апостол Павел отбеляза в посланието си към Тимотей **(1 Тимотей 4:1)**.

1. Какво значение влагаш в понятието Грабване?
2. Какво трябва да е поведението на християнина с оглед на Второто идване на Христос и Грабването?
3. Спомени три доказателства в Писанието, които показват, че Исус ще дойде отново.
4. Какво казва Библията относно времето на Христовото идване?
5. Как ще узнаем, че Господното пришествие е близо?
6. Как трябва да се подготвим за Христовото идване?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Откровение	16	Рут	1
Вторник	..	17	..	2
Сряда	..	18	..	3-4
Четвъртък	..	19	2 Царе	1
Петък	..	20	..	2
Събота	..	21	..	3
Неделя	..	22	..	4

ГОЛЯМАТА СКРЪБ И АНТИХРИСТ

Стих за запомняне: "Защото тогава ще има голяма скръб, небивала от началото на света до сега, и каквато не ще има"

Матей 24:21

Текст: Матей 24:14-30; Даниил 9:24-27; Откровение 6:1-17; 13:1-18

Знаците, които предизвестяват идването на Христос и края на света, са ясно разкрити в Писанието. Голямата скръб и царуването на Антихриста се явяват важни събития от последните времена и всеки вярващ, който изучава задълбочено Библията, трябва да бъде запознат с тях.

Голямата скръб, която предхожда Второто пришествие на Христос, няма да започне, докато Църквата не бъде грабната от земята. С оглед на това, някои вярващи не намират съществено основание да изучават обстойно този период. Но е факт, че не всички, които изповядват, че са вярващи, ще бъдат грабнати. И всички онези, които пропуснат грабването на готовите и сериозни светии, ще преминат през мъките на Голямата скръб. Затова е по-добре да не сме неосведомени относно страданията, които чакат безгрижните вярващи. От друга страна, истинските мъки, които чакат невярващите мъже и жени (между които са и нашите сънародници, съседи, приятели и близки), ще ни раздвижат да станем и да спасим погиващите, докато имаме възможност.

Голямата скръб ще бъде най-ужасяващото събитие в човешката история. Библейското откровение за тази голяма криза я описва кристално ясно като най-тежкото страдание в цялата световна история. Световните войни, междуплеменните конфликти, гражданските войни, войните от всякакъв род през цялото история на човешкото съществуване, както и всякакъв род природни бедствия от сътворението насам, ще бледнеят в сравнение с Голямата скръб. Голямата скръб е период на безпрецедентни страдания, беди и разрушения. Въпреки че това е време на страдания в световен мащаб, все пак Ерусалим и Палестина ще бъдат в центъра на това събитие, както е пророкувал пророк Еремия: **"Горко! защото велик е оня ден, подобен нему не е бивал; именно той е време на утеснението на Якова"** (Еремия 30:7). Това ще бъде кулминационната точка на катастрофалното изливане на дълго натрупвания Божий съд върху света. Точно през този период Божият гняв и осъждение ще залее земята. Това също е и време, когато Сатана и Антихриста ще освободят злочестината и нечестието над земните обитатели (**Откровение 6:2-9**).

Периодът на Голямата скръб влиза в **седемдесетте седмици** от Данииловото пророчество. Една седмица от тях, за които пророкува Даниил, се равнява на седем години. Еврейската дума за седмица е "shabua", което значи "седем". Седемдесетте седмици на Даниил се равняват на четиристотин и деветдесет години. Тези седемдесет седмици са разделени на три периода: **7 седмици** или 49 години са определени за построяването на Ерусалим (**Даниил 9:25**), **62 седмици** или 434 години са от завършването на строежа в Ерусалим (в края на 7-те седмици или 49-те години) до времето на явяването на Месия, а **последната седмица** или полседните седем години отново са разделени на два равни периода.

ПРОРОЧЕСТВОТО НА ДАНИИЛ ЗА СЕДЕМДЕСЕТТЕ СЕДМИЦИ

Данииловото пророчество за седемдесетте седмици показва точността, с която Библията ни разкрива *учението за последните дни (есхатология)*. За седем седмици или четиридесет и девет години Ерусалим беше реконструиран и построен отново. За шестдесет и две седмици или за четиристотин тридесет и четири години се стигна до посичането на Месия (до смъртта или разпятието Му). Пророкувано е, че **"людете на княза, който ще дойде, ще погубят града и светилището"** (**Даниил 9:26**), т.е. Ерусалим ще бъде разрушен отново. Това се случи през 70г. след Христа (70г.сл.Хр.), когато римляните, под водителството на генерал Тит нахлуха в Ерусалим. Шестдесет и девет седмици (483 години) изминаха между указа за съграждането на Ерусалим (след вавилонското робство) и първото идване на Месия. Това пророчество беше изпълнено със съвършена точност. От 445г. преди Христа (445г.пр.Хр.) (**Неемия 2:5**), когато цар Артаксеркс, заради молбата на Неемия, издаде указ, да се съгради отново Ерусалим, до времето, когато Христос се разкри като Месия, изминаха точно 483 години!

Пророкуваното за първите шестдесет и девет седмици от седемдесетте седмици на Даниил се изпълни точно, докато пророкуваното за последната (седемдесетата) седмица предстои да се изпълни. Диспенсацията на Църквата, в която живеем, е прекъсване между първите шестдесет и девет седмици, които завършиха с разпятието на Месия, и последната седмица от Данииловото пророчество. В тази връзка е важно да се отбележи, че времето на Църквата не беше директно пророкувано в Стария Завет. Божият план за Църквата беше неизвестен на старозаветните пророци. Библията нарича периода на Църквата **"тайна"** (**Ефесяни 3:5-6; Колосяни 1:25-27**). Много пророци в Стария Завет предричаха първото и второто идване на Христос, без да осветляват промеждутъка между тези две събития. Но това не умаловажава значението на времето, в което живеем. Това време е значимо в Божиите очи и не е било неизвестно за Него, дори от основаването на света (**Деяния 15:18**). В настоящето време Бог води две различни програми към тяхното изпълнение.

Неговият план за Църквата ще приключи по време на Грабването, докато планът Му за Израел ще завърши след Грабването, при Второто идване на Христос. Следователно е ясно, че края на църковната диспенсация ще доведе до започването на седемдесетата седмица от Данииловото пророчество. Това показва също, че Грабването ще отключи периода на Голямата скръб и разкриването на Антихриста (**2 Солунци 2:6-11**).

Периодът на Голямата скръб ще бъде най-тъмния час в човешката история. Но ние трябва да си припомним, че *"най-тъмно е преди зазоряване"*. Човекът на греха ще извърши по божествено позволение своите най-зли дела, преди да се яви Божият ден в святост, праведност и слава. Макар че грехът и злото ще царуват по време на Голямата скръб, само след малко, злото ще бъде детронизирано и Христос ще се възкачи на престола. Господ ще вземе хората Си преди да започне Голямата скръб и Църквата няма да премине през нея (**Исая 26:20; Откровение 4:1-7**).

В началото на седемгодишния период на скръбта Антихрист ще склучи договор с Израел. Но по средата на периода той ще наруши този договор и ще изпълни писаното в **Даниил 12:11** и **1 Солунци 2:3-11**. Тогава ще започне истинската Голяма скръб. Звярът ще преследва юдеите за трите и половина години, които остават от този период: **"това ще бъде след време, времена и половина време"** или **"ще има хиляда и двеста и деветдесет дни"** (**Даниил 12:7,11**).

Страданията през този период ще бъдат толкова ужасни, че никой вярващ не би трябвало да преминава през тях. Все пак, Библията ни учи, че отстъпниците от вярата и лекомислените вярващи ще пропуснат Грабването и ще преминат през Голямата скръб (**Откровение 7:14**). Въпреки, че светиите от Голямата скръб ще бъдат окончателно спасени, те ще трябва да издържат нечувани страдания. Онези, които са бдителни днес, ще станат част от Христовата Невеста и ще се радват на сватбената трапеза на Агнето, докато ония, които пропуснат Грабването, но все още изповядват вярата си в Господа, ще чезнат поради страданията тук, на земята.

ВРЕМЕТО НА УТЕСНЕНИЕТО НА ЯКОВ

Периода на Голямата скръб е наречен от пророк Еремия **"време на утеснението на Якова"** (**Еремия 30:7**) и това наистина ще бъде време на голямо бедствие за юдеите и за всички обитатели на земята. Никой няма да може да купува, да продава или да печели прехраната си без да се е предал напълно на Антихриста. Всички ще му се покорят в страхопочитание и удивление. Голямата скръб ще е време на засилващо се гонение спрямо Израел и всички онези, които стоят за Бог и се противопоставят на поклонението на Звяра. Въпреки това Голямата скръб ще въведе времето на триумфа на Господ и Неговите люде.

Антихрист ще бъде великата личност, стояща зад Голямата скръб. На Йоан, който видя откровението от Бога, му беше позволено да зърне човека на греха, последния и окончателен Антихрист, който ще бъде напълно контролиран от Сатана. **"И звярът, който видях приличаше на леопард, и краката му бяха като крака на мечка, устата му като уста на лъв; и змеят даде нему силата си, престола си и голяма власт"** (Откровение 13:2). Антихрист е личност, за която се споменава на няколко места в Писанието. Библията казва: **"и тогава ще се яви беззаконният, когото Господ Исус ще убие с дъха на устата Си и ще изстреби с явлението на пришествието Си, тогава, чието идване се дължи на действието на сатана, съпроводено от всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса..."** (2 Солунци 2:8-9). **"Поклониха се и на звяра, казвайки: Кой е като тоя звяр? и кой може да воюва против него?"** (Откровение 13:4). Силата на Антихрист ще го направи идол за света; **"и цялата земя учудена отиде след звяра"** (Откровение 13:3).

АНТИХРИСТ И ОТСТЪПНИЧЕСКАТА ЦЪРКВА

Антихрист ще постави себе си като единствен бог и ще изисква всички хора по земята да му се покланят. Даниил пророкува: **"и ще се възвеличи над всякакъв бог, и ще говори чудесно, надменно против Бога на боговете"** (Даниил 11:36). Апостол Павел също предрече, че Антихрист **"се противи и се превъзнася над всеки, който се нарича Бог, или на когото се отдава поклонение, щото той седи както Бог в Божия храм и представя себе си за Бог"** (2 Солунци 2:4). По времето на Голямата скръб отстъпническата църква ще се подчини на Звяра и неговото управление. Фалшивият пророк ще накара цялата земя и всичките ѝ обитатели да се покланят на Антихрист (Откровение 13:12). За да извести на целия свят, че всички му се покланят като на Бог и за да разпознава отдалеч своите последователи, Антихрист ще им сложи печат на дясната ръка или на челата им. Някои могат да казват, че те никога няма да се съгласят да получат белега на Звяра. Но Писанието ни казва, че онези, които отхвърлят благата вест сега, ще бъдат измамани от Антихрист и ще приемат белега на Звяра. **"И затова Бог праща заблуда да действа между тях, за да повярват лъжа, та да бъдат осъдени всички, които не са повярвали истината, а са имали благоволение към неправдата"** (2 Солунци 2:11-12).

ПРИОРИТЕТЪТ НА ЦЪРКВАТА

Истинските вярващи няма да са на земята, когато звярът се издигне в съвършения ужас на демоничната диктатура. Ние не чакаме идването на Антихриста, а идването на Христос. Краят на света е наближил. Когато грехът се умножава, когато чашата на човешкото нечестие се напълни догоре и когато Сатана извърши своите най-зли дела, тогава Бог ще отприщи огнения съд над всички, които вършат нечестие, и царството на този свят ще стане царство на

нашия Бог. С оглед на всичко това, дълг на Църквата днес е да ускори евангелизаторската си програма както никога досега, да пригответи светиите за идването на Господа, да доведе отстъпилите от вярата обратно в стадото и да предупреди множествата, които се намират пред вземане на съдбоносно решение в Църквата. Сега е време да се подготвим за Грабването – да живеем достоен на призиването ни живот, да се молим усърдно и да се присъединим към Господа в последната жетва на души.

1. Какво разбираш под думата "есхатология"?
2. Какво представлява Голямата скръб и кога е времето, когато ще се дойде?
3. а) Кои са трите периода в пророкуваните от Даниил седемдесет седмици?
б) Обясни важността на седемдесетата седмица.
4. Кой е Антихрист и какви ще са неговите действия по време на Голямата скръб?
5. С оглед на днешния урок, какво ще кажеш относно:
6. а) подготовката за Грабването
б) достигането на спасените

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Матей	1	1 Царе	5-6
Вторник	..	2	..	7-8
Сряда	..	3	..	9
Четвъртък	..	4-5	..	10
Петък	..	6	..	11-12
Събота	..	7	..	13-14
Неделя	..	8	..	15

“Изследвайте писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене...” **Йоан 5:39**

“И беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък, и всеки ден изследваха писанията *да видят* дали това е вярно.” **Деяния на апостолите 17:11**

“Защото всичко, що е било от по-напред писано, писано е било за наша поука, та чрез твърдостта и утехата от писанията да имаме надежда.” **Римляни 15:4**

“Не за това ли се заблуждавате, понеже не знаете писанията нито Божията сила?”
Марк 12:24

“Тогава им отвори ума, за да разберат писанията.” **Лука 24:45**
